

Socialistisk Arbejderavis

- kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 360 27. juni, 2017] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

STOP STØJBERG

STATSANSAT LØGNER FOR DE RIGE OG RACISTERNES REGERING

MARXISME 2017

17.-18. november
i København

To dage med debatter for socialister og anti-kapitalister.

Se mere på socialister.dk/marxisme, hvor du også kan tilmelde dig.

INTERVIEW: ER DER ET FAG- LIGT OPRØR PÅ VEJ?

Mød Daniel Rask, fagligt aktiv i PLS og Julius Gudmundsson, bestyrelsesmedlem i Tømrernes Brancheclub:

Læs side 8-9

VALG I UK

Theresa May vandt en smal sejr og har dannet en mindretalsregering med det Nordirske parti DUP.

Men hvilke konklusioner kan vi drage af valget? Og hvordan skal vi handle?

Leder side 3 + side 15-16

En **grum** historie om livet på velfærdsdanmarks skyggeside

Af Lars Henrik Carlskov

Ingen i Margrethe Alexandrine Þórhildur Ingrids familie har nogensinde haft et almindeligt lønarbejde. Tilværelsen på offentlige ydelser er gået i arv. Generation efter generation parkeret på kontanthjælp. Der kunne laves rystende dokumentarer om prinsesserne fra blokken (og prinserne og dronningen selv) på Amalienborg Slotsplads. Også kendt som blokken på bistand, der er helt på røven i København K.

Så fattige, at familien har sparet efternavnet væk. Og kommer der gæster til middag, må de nøjes med til maden at få serveret en praktisk talt udrikkelig hjemmelavet vin. Og for nylig kom det frem, at familien i 2016 måtte klare sig for blot 5.500 kr.'s shopping i timen, 24 timer i døgnet.

De økonomiske bekymringer, når man lever på et sultebudget, kan gøre det svært at finde overskud til at deltage i ganske almindelige fritidsaktiviteter såsom at køre i guldskaret, gå med sabel, tage fjerprydede sovsekander på hovedet, iføre sig uniform og ordener, posere med en stabel nedskudte dyr og private søndagsudflugter i forsvarrets helikoptere.

Rigelige forsyninger med foie gras er her en ringe trøst.

Den psykiske spidsbelastning fra livet på et eksistensminimum har nu ført til, at Margrethe Alexandrine Þórhildur Ingrids mand er flyttet fra hende. Man har splittet en familie. Det er som systemet først er tilfreds, når familien er helt nede at ligge i rendestenen. Kun jævnlige økonomiske tilskud fra landets rigeste familier har afværget den totale sociale deroute.

Men når landets 40 rigeste familier selv må vende hver en krone af de 487.263.000.000 kroner, de har, kan man ikke fortænke dem i det, hvis de på et tidspunkt også begynder at tænke en smule på sig selv.

Og det er da heller ikke ukendt i disse kredse at måtte modtage almisser for at holde nøden fra døren – f.eks. bankpakkernes 3.500.000.000.000 kr. i garantier og lån for 46.000.000.000. kr. Så selv om det sociale sikkerhedsnet trods alt ikke er helt væk, betyder det selvsagt ikke, at vi, som de uansvarlige socialister foreslår, bare kan bruge løs på velfærd og flygtningehjælp - for hvor vil de finde pengene?

"Yes, the planet got destroyed. But for a beautiful moment in time we created a lot of value for shareholders."

"Ja, planeten blev ødelagt. Men for et smukt øjeblik skabte vi en masse værdi for aktionærerne."

Nu igen: Medier og politikere amok i roma-hetz

Mens milliarderne fosser i skattely, ønsker magthaverne fokus på flaskesamlere.

Af Lars Henrik Carlskov

"Jøderne har magtet at sætte et nyt lavmål for, hvor uciviliseret man kan opføre sig. Jeg vil gøre alt for at stoppe jøde-besættelsen. Det er på tide, at vi sætter ordentligt ind mod jøde-plagen. Et jøde-opgør er uundgåeligt." Et udpluk af udtalelser fra Venstres udlændingeordfører Marcus Knuth, hvis man udskifter "roma" med "jøde".

Også romaerne blev under 2. verdenskrig udsat for et folkemord af nazismen, der udrykkede mellem 250.000 og 1,5 millioner af dem. Herhjemme afvistes de ved grænsen og endte i kz-lejr. Racisme mod jøder regnes heldigvis ikke længere for acceptabelt i den offentlige debat. Det modsatte er desværre tilfældet, hvad angår romaer.

Det viser ikke kun førnævnte Knuths retorik, men også den hos andre ledende politikere og mainstream-medierne, som har stået i kø for at hælde benzin på roma-hadets bål. For at "løse" påståede problemer med (et mindretal af) roma-hjemløse har regeringen samt DF og S indført 14 dages ubetinget fængsel for

tiggeri. Inspireret deraf har et nazistisk tæskehold været på "roma-jagt".

Men som forskere og hjælpeorganisationer påpeger, er der tale om et fattigdomsproblem, som ikke løses med bøder og fængsel. Udover af fattigdom kommer hjemløse romaer til Danmark, fordi de også i deres hjemland rammes af systematisk diskrimination. Derfor holder mange velfungerende romaer i Danmark og andre lande ofte deres romabaggrund skjult. Og mens medier og politikere – igen - spreder gift mod en forfulgt etnisk minoritet, griner overklassen hele vejen til skattely.

Marxism 2017 – kom til festival for socialister og anti-kapitalister

6.-9. juli i det centrale London

Marxism 2017 er en fire-dags politisk festival arrangeret af Socialist Workers Party.

Tusinder af aktivister, kampagnearbejdere, fagforeningsfolk, studerende, forfattere og akademikere samles til over 130 møder og debatter. Mennesker fra hele verden vil diskutere, hvordan vi kan ændre tingenes tilstand, og gøre racisme, krig, ulighed og ødelæggende klimakaos til ting fra fortiden. Se program og tilmeld dig via: marxismfestival.org.uk

Skriv til isu@socialister.dk, hvis du vil have kontakt med andre, der tager af sted fra Danmark.

Følg Socialistisk Arbejderavis på Facebook.com/SocialistiskArbejderAvis

Det mener vi

Corbyns succes giver håb for et andet Europa

De seneste godt og vel to år har medier og eksperter malet et billede af en ustopelig nationalistisk højrebølge, der har vundet indpas i Europa og USA. Billedet er ikke fuldstændig forkert; det viser f.eks. Trumps valgsejr, DF's mangeårige fremgang og de høje stemmeprocenter til fascistiske figurer som Le Pen i Frankrig og Hofer i Østrig.

Mere modstand forude

Men et for ensidigt blik på det nationalistiske højres fremgang skærmer for en anden bølge, som sker parallelt med den første. Den anden bølges primære kraft er modstanden mod årtiers neoliberal ulighedsskabende nedskæringspolitik.

Den udtrykkes ved de mere end 12 mio. stemmer til primærvælgene til socialisten Bernie Sanders i USA, fremgang til partier til venstre for det socialdemokratiet i Spanien med Podemos og SYRIZA i Grækenland og herhjemme fremgang til partier som Enhedslisten og Alternativet er udtryk for denne bølge.

Konservativ fiasko

Men dens seneste, mest markante, udtryk er Corbyns enorme valgsucces i England for Labour. Valget blev udskrevet af den konservatives premierminister Theresa May, i en nationalistisk atmosfære, hvor Brexit-forhandlinger med EU fyldte hele billedet. Hun forventede at knuse Labour og få et styrket mandat til sin forhandling. Trods en føring på 20 procent, endte hun med en meget snæver sejr og en meget spinkel og usikker regeringskoalition med et rabiat nordisk protestantisk parti.

Corbyn fik til trods for mediernes, eksperternes og egne partimedlemmers domme som naiv, hvis ikke decideret vanvittig og en sikker fiasko, den største stigning i stemmer siden 1945. Hans aktivistiske base er de mere end 100.000 folk, som har meldt sig ind i Labour for at støtte Corbyn i de to interne valg, der har været i partiet om hans kandidatur.

Hans popularitet handler om at han har præsenteret et program, der er et opgør med klassepolitik for eliten. Han har præsenteret krav om en mindsteløn, genopbygning af det nationale sundhedssystem, gratis uddannelse, nationaliseringer, talt mod racistisk syndebukspolitik og er tidligere leder af anti-krigsbevægelsen i UK.

For det politiske etablerement er Corbyns succes næsten uforståelig eftersom hans position i Brexit var et vagt forsvar for at blive i EU. Det skyldes, at de har overfortolket de nationalistiske bevægelsegrunde for at folk stemte "yes" til Brexit og overset de klassebaserede grunde.

Oprør fra neden er nødvendigt

Vi skal som revolutionære socialister fejre fremgangen for progressive partier, som ønsker et opgør med den neoliberale dagsorden.

Men hyldesten til valgsejrene må ikke gøre os naive eller blinde overfor de erfaringer, som historien gentagne gange har vist os – allersenset med SYRIZAs kollaps fra protestparti for bevægelserne til regeringsbærende nedskæringsparti i Grækenland.

Vi kan ikke ramme eliten og dens ulighedsskabende politikker udelukkende på parlamentariske valgsejre. Vejen mod en bedre verden handler om at almindelige mennesker som du og jeg, gør op med f.eks. nedskæringer, forringelser og racisme ved at tage kampen sammen med klassekammeraterne eller kollegaer på vores skole eller arbejdsplads.

Inger Støjberg: Statsansat løgner for de riges og racisternes regering

At Inger Støjbergs forklaringer om hendes instruks eller pressemeddelelser står mere og mere i kontrast til hinanden og at den logiske konsekvens af dette er hun har løjet, er tydelig.

Af Anders Bæk Simonsen

På dette grundlag bliver hun måske fjernet fra posten – alt efter om de borgerlige partier, mener at presset på regeringen bliver for stort. Derfor er det vigtigt at presset fastholdes og forøges. Vi bakker derfor op om protester og underskriftsindsamlingen for en rigsretssag.

Men selvom Støjberg forsvinder fra posten vil den racistiske politik ikke forsvinde.

Et symbol på regeringens hadske politik

Støjberg er først og fremmest et (meget ubehageligt) symbol på en fremmedfjendsk og racistisk politik, som det borgerlige Danmark og det største oppositionsparti Socialdemokratiet grundlæggende støtter.

Hun har været en meget omstridt minister på grund af hendes grundlæggende hadefulde retorik, hendes arrogance og løgne (husk historien om det

stakkels barn der ikke kunne få hamburgerryg i sin dagsinstitution, hvilket viste sig at være en and).

En opgørelse af INTEGRATIONS-ministerens Facebook profil, viser at de fleste opslag har været mistænkeliggørelse og kritik af muslimer, flygtninge og indvandrere. Men uanset om "pænerne" borgerlige politikere og socialdemokrater er bekymrede og tager afstand over for tonen, bakker de alligevel op om den politik, hendes retorik netop skal være med til at legitimere.

Et opgør med Støjbergs politik

At få væltet Inger Støjberg, vil have en enorm symbolsk betydning, som vil bringe glæde hos alle forholdsvis humanistisk tænkende væsner.

Men et opgør med racismen vil kræve mere.

Det handler om at afsløre racismens funktion hos mediechefer, mainstreampolitikere og virksomhedsejere der ønsker at skære ned i velfærden og forværre vores arbejdsforhold, og som typisk benytter muslimer som syndebuk. For at det kan lykkes er det nødvendigt at opbygge en stærk anti-racistisk bevægelse med rødder i fagbevægelsen, der kan udfordre de racistiske idéer på arbejdspladser, skoler og i medierne.

Hvilken retning for den antiracistiske bevægelse?

Racismens funktion i vores samfund er at dele os som mennesker. Når magthaverne i vores samfund skærer i vores velfærd, eller når de skal legitimere deres krige, bruger de racismen til at skabe sydebukke.

Af Sigurd Sejer Skov

De retter vreden nedad i stedet for opad. Politikerne har brug for folkelig opbakning, hvis de vil beholde deres taburetter.

Derfor har de brug for stærke fjendebilleder, f.eks. islam, så modstanden er så lille som muligt når de f.eks. bomber Mellemøsten, når de skal lave nedskæringer, eller giver polske arbejdere skylden for løndumping.

Netop derfor ser vi forsøg på at gøre racismen folkelig, og det lykkes for tiden med bekymrende effekt. DF er et glimrende eksempel på en folkelig racisme, hvor argumenterne betyder, at almindelige mennesker forsøger at beskytte dem selv, deres familie, kultur osv..

Når DF spreder deres had, skjuler de racismen bag argumenter omhandlende antal og ressourcer. De fleste kender sikkert sætningen "Jeg er ikke racist, men..."

Hvem rammes?

Det er ikke kun minoritetsgrupperne der bliver ramt. Hver gang det lykkedes, at legitimere en nedskæring, taber alle danskere. Hver gang det lykkes arbejdsgivere, at give indvandrere skylden for løndumping, taber vi alle løn.

Hver gang de formår at skille etniske

danskere fra muslimer og østarbejdere succesfuldt, så står vi alle svagere i vores generelle kamp for et andet samfund.

Modstand: Vi skal bygge et alternativ til de racistiske svar

Folk vælger netop højrefløjen fordi, de lykkes med deres sydebukke-politik. Derfor er vi nødt til, at kunne give både brede, men konkrete svar. Når vi møder højrefløjens argumenter, skal vi som bevægelse kunne give svar på påstande som f.eks. at der ikke er råd til integration og til velfærd.

Først og fremmest handler vores alternativ om solidaritet. Solidaritet med flygtninge, solidaritet med folk der bliver udsat for islam-hetz. Men vi skal også være i stand til, at kunne udfordre på mere end blot manglen på medmenneskelighed.

Velfærd og antiracisme

Den sociale usikkerhed gør folk mere modtagelige for sydebukke-politik, fordi de bliver bange. Derfor er velfærdskampen et direkte middel til, at bekæmpe racismen.

Vi skal sige, at der er råd til flygtninge, men de rige sidder på ressourcerne. Vi skal sige, at det ikke er den polske håndværker, der presser lønningerne - det er mester. Det er ikke indvandring som ødelægger vores velfærd, det er nedskæringspolitikken, skattelettelse til de rigeste og penge til krig.

Kan man forbinde den antiracistiske bevægelses argumenter med velfærdsbevægelsen, kan man samle både bredere og stærkere.

Vi skal sparke opad

Det er klart, at racismen er et instrument, som bliver benyttet af samfundets top. Vi skal samle almindelige mennesker imod politikere, som splitter os som mennesker, mens de ødelægger vores velfærd.

Vi skal gøre opmærksom på, at vi har langt mere til fælles med vores muslimske medborgere, polske arbejdere, flygtninge osv. end vi har med den politiske og økonomiske elite. Vi skal kræve VLAK-regeringens afgang, og udsætte S og SF for hård kritik for deres medvirken til den umenneskelige politik, som er blevet et kapløb mod bunden.

Bygge bredt

Den eneste måde vi kan udfordre højrefløjen er ved at samle bredt. Vi har længe set hvordan man har forsøgt at udfordre Pegida via autonome metoder. Men vi kan ikke bekæmpe racismen, ved at lægge al vores fokus på den ekstreme højrefløj, eller ved direkte konfrontation. Den ekstreme højrefløj er ikke det vigtigste fokus, det er regeringen derimod. Det er dem, der faciliterer legitimeringen af den racistiske udvikling.

Derfor skal vi bygge bredt op mod den politiske og økonomiske elite, som smadrer vores velfærd, og giver udlændinge skylden for det.

Anmeldelse

Syrien: revolution, kontrarevolution og krig

Man hører dagligt om Syrien, men der lader til at være en fortælling i mainstream-medierne om, at konflikten ligger århundreder tilbage, og at den er for svær at forstå.

Af Carolyn Stratton

Vi bliver fortalt, at Mellemøsten altid har haft konflikter, og at disse har udviklet sig isoleret fra den vestlige verden. Krisen i Syrien har efterladt mange overvældede og undrende overfor, hvordan man bør reagere.

Mennesker på alle sider af det politiske spektrum stiller presserende spørgsmål som: Er der brug for mere militær intervention i Syrien? Nytteløse nødhjælpe? Hvordan kan vi vise solidaritet med det syriske folk og med flygtninge?

Pjecen fra Forlaget Modstand.org af Anne Alexander og Jad Bouharoun: "Syrien: revolution, kontrarevolution og krig" forsøger at svare på disse vigtige spørgsmål. Den giver krisen i Syrien fyldestgørende kontekst, og den giver et perspektiv, som ellers bliver ignoreret af den herskende classes medier.

Historisk kontekst

Pjecen introducerer konflikten ved at se på kolonialisme i Syrien efter det Osmanniske Riges sammenbrud for næsten hundrede år siden. Dette etablerer en historisk kontekst for konflikter i Syrien og rammesætter kritikken af de europæiske kolonimagter. Herefter kommer en forklaring på regimeneskiftene i Syrien, som giver plads til oprør og efterhånden til borgerkrig.

Gennem hele pjecen er der et globalt udsyn, som er vigtigt for at forstå, at Syrien ikke er et isoleret land med isoleret politik. Pjecen er også skrevet med perspektiver fra syrere, som ofte bliver ignoreret i den herskende classes medier, og inkluderer fortællinger om kampen mellem den herskende politiske klasse og syriske arbejdere.

Pjecen afsluttes med opfordring til organisering og handling i solidaritet med en revolution fra neden. Arbejderklassen har ikke været et passivt offer i den syriske krise, men har og vil fortsætte med at organisere modstand.

Must-read

"Syrien: revolution, kontrarevolution og krig" gør komplekse fortællinger og politiske realiteter forståelige for de mange ved at være oplysende og ved at opfordre til dialog. Pjecen giver den nødvendige kontekst ved at inkludere nylige begivenheder uden forsøg på at forsimple de faktorer, som har ledt op til krisen.

Den giver også ideer til, hvordan læseren kan agere mere solidarisk med det syriske folk, og forbinder begivenhederne i Syrien med et globalt kapitalistisk system, der undertrykker arbejdere. Pjecen er et must-read for venstreorienterede i hele verden, som søger en bedre forståelse for Syrien, men også for hvad deres egen rolle er i kampen.

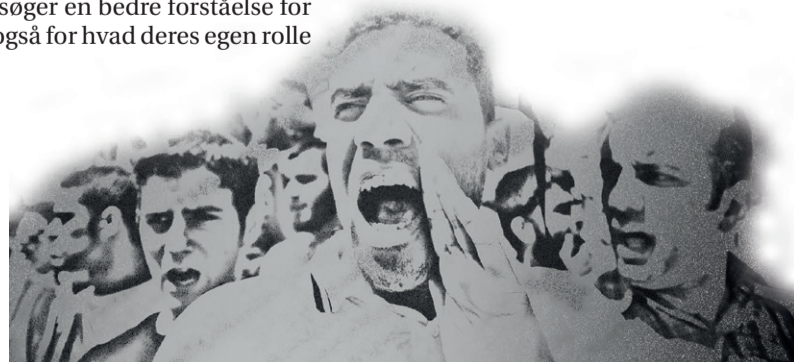
Anne Alexander og Jad Bouharoun's "Syrien: revolution, kontrarevolution og krig" gør læseren klogere på Syrien, samtidig med at den peger på, at arbejderklassen bør kræve forandring sammen med og i solidaritet med det syriske folk.

Køb pjecen på Modstand.org

Syrien: revolution, kontrarevolution og krig

Anne Alexander og Jad Bouharoun

42 sider - 40 kr.

Bekæmp udvisningerne

I takt med at politikere kæmper om at have den hårdeste linje over for flygtninge og muslimer, har dansk flygtningepolitik nået et absurd stadie.

Af Jens Andersen

Danmark tilbagesender flygtninge til bl.a. Somalia og Afghanistan. Lande, som på ingen måde er sikre at vende tilbage til for flygtninge.

Somalia

Den danske delegation, som tog til Somalia for at vurdere sikkerheden i landet, bevægede sig af sikkerhedsmæssige grunde aldrig ud af lufthavnen. Alligevel blev dens konklusion, at det var sikkert at sende flygtninge tilbage til landet.

Regeringen har beordret genbehandling af 800 somalieres opholdsgrundlag i Danmark, hvilket kan resultere i, at de skal leve på de fængselslignende udrejsecentre på ubestemt tid. Der er ikke nogen aftale om ufrivillige hjemsendelser mellem den danske og somaliske regering.

Regeringen påstod, at den havde lavet en uformel aftale med den somaliske regering om at sende afviste asylansøgere tilbage til Somalia. Efterfølgende har Somalias ambassadør i EU afvist, at en sådan aftale skulle eksistere og afviser i øvrigt at anerkende uformelle aftaler.

Efterfølgende har den somaliske regering krævet Abdulle Ahmed løsladt af Danmark, før den vil forhandle en hjemsendelsesaftale. Abdulle har været retspsykiatrisk patient siden 2001, efter han overfaldt personalet på en psykiatrisk afdeling under en indlæggelse der.

Hans behandling er blevet kritiseret af Europarådets Torturkomité allerede i 2009, da Abdulle er bæltefikseret næsten hver dag, hvilket strider mod menneskerettighederne. Danmark har ofte været internationalt kritiseret for den udbredte brug af bæltefikseringer.

Afghanistan

Danmark har en hjemsendelsesaftale med den afghanske regering, men det betyder ikke, at der er ordnede forhold. Den behandling, de ufrivilligt hjemsendte møder, er kaotisk og dybt kritisabel.

Dansk politi havde chartret et fly til Afghanistan, og da

det landede, nægtede to mænd at forlade flyet frivilligt. Det fik en afghansk politichef til at gå ombord i flyet og begynde at banke de to mænd, mens det danske politi så på. Herefter lagde dansk politi de to mænd i strips, og afghanske betjente slæbte dem ud af flyet.

På en anden tur brugte dansk politi et livsfarligt judotrick til at berolige en urolig udvist under flyveturen. Dette til trods for, at han var fikseret i sit sæde.

Kamp imod det

Der er en bevægelse imod udvisningerne, som flere gange har forsøgt at blokere og aktionere, så flyene ikke kan lette. Men det har vist sig umuligt at forhindre, fordi politiet bare benytter en anden lufthavn, hvis én er blokeret.

Kampen er derfor nødt til at være politisk. Vi må bekæmpe den racistiske politik, der kommer fra regering og folketing, og opbygge en bevægelse fra neden. Det er vigtigt at alliere sig med flygtninge i denne kamp, selvom deres udsatte situation kan gøre det svært.

Mød Anne Alexander i Aarhus, Odense og København i oktober

Forlaget Solidaritet og Forlaget Modstand præsenterer forfatter og journalist, Anne Alexander i anledningen af udgivelse af den danske oversættelse af "Syrien - revolution, kontrarevolution og krig".

MØDER I AARHUS 24/10-2017

MØDER I ODENSE 25/10-2017

MØDER I KØBEHAVN 26/10-2017

I Danmark får mange afslag på asylansøgninger, selvom de flygter fra volds- og krigshærgede områder.

Af Jens Andersen

Hvis man som afvist flygtning ikke ønsker at rejse tilbage til det land, man er flygtet fra, og regeringen i det land ikke ønsker at modtage afviste flygtninge fra Danmark, så ender man på et udrejsecenter som Kærshovedgård. Forholdene for afviste asylansøgere i Danmark er hårde, da man ikke har nogen rettigheder og lever en fængselslignende tilværelse.

Kærshovedgård har fået et blakket ry, fordi der også bor kriminelle med en udvisningsdom. Men langt de fleste af beboerne er ikke kriminelle. Socialistisk Arbejderavis har talt med Khoshnaw (billedet), som flygtede fra Irak som 17-årig efter mordtrusler fra Al-Qaeda, og som nu har boet i Danmark i 7 år.

"Uvished er min fremtid"

SAA: Hvordan er du endt på Kærshovedgård?

Khoshnaw: Min asylsag blev afvist, og jeg står til udvisning fra Danmark til Irak, jeg blev afvist af flygtningegenævnet i år 2013. Jeg blev sendt på Kærshovedgård, fordi det ikke er muligt for Udlændingestyrelsen at sende mig ud af Danmark. Jeg endte på Kærshovedgård som en straf, vil jeg tro, for at jeg ikke vil medvirke til min udsendelse.

SAA: Hvordan er forholdene der?

Khoshnaw: Forholdene på Kærshovedgård var ikke så gode i starten med hensyn til kontakt mellem medarbejderne og beboerne, men det er blevet meget bedre. Kærshovedgård er et udrejsecenter, hvilket er som en slags fængsel; man skal overnatte her og bo fast her.

Man kan ikke bestemme at overnatte udenfor centeret uden en særlig tilladelse fra Udlændingestyrelsen. Det er hårde vilkår, men det har ikke noget med fængselsbetjentene at gøre; de vilkår, vi bor under kommer fra Udlændingeministeriet, de gør blot deres arbejde.

SAA: Hvilke rettigheder har du?

Khoshnaw: Ingen rettigheder, hvis jeg havde nogen rettigheder, så ville jeg ikke bo her. Så ville jeg hellere være sammen med min kone og min søn. Vi har et liv på Kærshovedgård, hvor vi ikke kan bestemme, hvad vi skal eller ikke skal, Udlændingestyrelsen bestemmer alt over for os. Så ingen rettigheder.

SAA: Hvad er dine tanker om fremtiden?

Khoshnaw: Min fremtid er usikker, for jeg ved ikke, hvad der kan ske for mig den næste times tid. Uvished er min fremtid.

Jeg ønsker, at Danmark på én eller anden måde vil give mig lov til at bo sammen med min familie og komme ud og have lov til at arbejde, da jeg flere gange er blevet tilbudt arbejde forskellige steder.

DEN BØLGENDE FEMINISME

Bølge-debatten er ikke uden betydning. Gennem de sidste små 150 år er feminisms, kvindebevægelsernes og den seksuelle frigørelses bølger blevet udråbt, når der var en stemning af nybrud, kamp, radikalisering og udvikling.

Af Anna Wolf

Det er dog ikke uden problemer. Hvem bestemmer, hvornår noget er så anderledes, at der er tale om en ny bølge? Desuden er snakken om feministiske bølger med til at adskille forskellige perioder fra hinanden og på den måde sløre den sammenhæng, der er mellem dem og andre gruppers kampe.

Som al anden periodeinddeling af historien, kan et oprids af bølgerne selvfølgelig også være med til at give et overblik over de alsidige kampe og sammenstød.

Ordet 'feminisme' har traditionelt betegnet et felt af politisk teori og akademisk tradition, der gennem bølgerne har skrevet om kønnets betydning og position fra en række discipliner som jura, økonomi, sociologi, litteraturteori, biologi, psykologi og meget andet.

Parallelt har forskellige kvindebevægelser rejst sig i kampen for rettigheder og i protest mod samfundets materielle forhold. Nogle gange er teori og praksis gået hånd i hånd, andre gange ikke, og ofte er billedet noget mere kompliceret. Men både den teoretiske tradition og bevægelserne er med til at tegne konturerne af en bølge.

En anden tråd, der løber gennem bølgerne, er en skelen mellem en liberal feminisme, der kæmper for lige rettigheder inden for det eksisterende samfund og en radikal eller venstreorienteret feminisme, der kritiserer samfundets strukturer og ser revolution som løsningen. Igen er opdelingen ikke altid lige klar, og begge grene er hver især videre forgrenet.

Første bølge (1880'erne-1920'erne)

Billedet af feminismen og kvindekampens første bølge er præget af kampen for stemme- og valgret samt en række basale juridiske rettigheder som skilsmisse, kontrakter

og ejendomsret. Kvindesagsforeninger internationalt kæmpede for at ligestille kvinder med mænd.

Den tidlige kvindesag var bredt set udtryk for den liberale gren. De mere radikale tanker i perioden gav udtryk for en skarp skillelinje mellem mænd og kvinder, med mænd som undertrykkerne og alle kvinder 'i samme båd'.

Dette fremmedgjorde feminismen fra den klassekamp, der også bølgede i perioden. Feminister fra overklassen længtes efter at blive frigjort fra at være pyntegenstande i deres hjem og at få del i deres mandlige familiemedlemmers arv. Overklassens kvinder var undertrykt, men deres liv var en verden til forskel for den voksende industrielle arbejderklassens kvinder, der ofte både passede hjem, børn og et hårdt arbejde på fx fabrik.

Ét af de mest kendte aktivistiske udtryk fra perioden er de britiske suffragetter. En ofte overset historie er kvindernes rolle i den russiske revolution, hvor arbejderkvinder ikke blot organiserede sig stærkt og startede februar-revolutionen 1917, men også kæmpede en for perioden meget progressiv kamp for seksuel frigørelse.

Anden bølge (1960'erne-1970'erne) – radikale akademikere, rødstrømper, klassekamp

Anden bølge bryder for alvor ud i 1960'erne. Det er her, bevidstheden om bølger begynder at indfinde sig. Allerede i 1949 foregreb den franske filosof Simone de Beauvoir den mere radikale, revolutionære feminisme, der skulle komme, da hun med bogen *Det andet køn* argumenterede marxistisk for kvindens marginaliserede position i den kulturelle bevidsthed.

På universiteterne behandlede man hverdagen og ægteskabet og reclaimede historien, sproget og kunsten med det feminine blik. På gaden og på arbejdspladserne brændte man bh'er, strejkede og demonstrerede for ligeløn. Den seksuelle frigørelse nåede nye højder med frigivelse af p-piller og abort i mange lande.

Det personlige blev politisk, og kvindekampen blev klassekamp. Det hele var en del af oprørsånden fra 1968 og voksede samtidigt i kraft af sig selv. Herhjemme blev

Rødstrømperne, inspireret af amerikanske feminister, ét af de mest fremtrædende elementer i bevægelsen.

Tredje bølge (1990'erne-2000'erne)

Med 1970'ernes krise og 80'ernes stigende arbejdsløshed dør store dele af '68-ånden. Feminismens næste bølge samler kræfter. Bevægelse på gaden er der ikke meget af, men i den teoretiske retning sker der nye, radikale ting.

Anden bølge udfordres, kritiseres og tages videre. For selvom feminismen var blevet marxistisk i mange tilfælde, havde den problemer. Den var privilegeret, middelklasse, heteroseksuel og ekstremt hvid.

Den tredje bølge udfordrer den for nogle feminister vedvarende idé om, at alle kvinder er i samme båd og kan finde søsterskab på tværs af klasse. I USA bliver black feminism en stærkere søjle og stemmer fra steder uden for den vestlige (akademiske) verden finder deres vej ind og udfordrer.

I løbet af 90'erne blomstrer queerteorien op med en stærk kritik af det meget binære syn på køn og seksualitet – at der findes mand og kvinde og ikke mere/andet – der prægede anden bølges dyrkelse af det specifikt kvindelige indre.

Fjerde bølge (2010'erne-?)

Og så er vi fremme ved den 'fjerde bølge'. Findes den? Mange af dens ideer, teoretisk og aktivistisk, er i flere henseender en fortsættelse af tredje bølge. Queer og kønsspektrum florerer, og kulturelle minoriteters feminisme finder nye udtryk. Klassekampen, erklæret død på forskellige tidspunkter siden årtusindskiftet, har også fået en genoplivning i den feministiske debat.

Vores tid er kendetegnet af et tilbagevendende fokus på sex og krop som platformen for frigørelse og kønskamp. 'Twerk-queens' og 'sluts' udråber sig til de nye feminister – men er det nyt at være ultra-'feminin' i blonder og rød læbestift? Mens alle skal have ret til at leve og klæde sig, som de vil, er det så nok til at udgøre en fjerde bølge?

Feminismebegrebet har altid været omdiskuteret og disputeret. Nu virker det sværere at definere end nogensinde. Feminismen har givet tidernes kampe form og farve, der bliver siddende. Tiden vil vise, om den fjerde bølge er ved at rejse sig eller ej.

3F-toppen i ynkeligt tilbage og om pensionsalder

Af Lars Henrik Carlskov

3F dropper kampagnen "Fair pensionsalder" trods støtte fra 217.000 underskrifter. Trods modstand fra 59 pct. af befolkningen i en meningsmåling mod at lade pensionsalderen stige i takt med længere levetid (og blot 20 pct. på tilhængersiden). Trods modstand fra 69% af de socialdemokratiske vælgere og næsten tre ud af fire DF-vælgere. Og trods nederlaget for regeringens planer om at hæve pensionsalderen et halvt år mere end allerede aftalt.

3F hævder i stedet at ville være "løs-

ningsorienteret" og har derfor opgivet at ændre de tidligere forlig, som betyder, at en nyfødt i dag har udsigt til en pensionsalder på 76,5 år. Når fagtoppen trods overvældende folkelig opbakning til kampen mod højere pensionsalder alligevel opgiver kampen, er det naturligvis bl.a. for at holde hånden over Socialdemokraterne, som støtter disse forlig. Samt fordi fagtoppen frygter ikke at kunne styre sine menige medlemmer, hvis de mobiliseres. Det viser endnu engang behovet for et netværk på fagbevægelsens bund, der kan udfordre de håbløse pampere i toppen.

Vi arbejder hårdere – bosserne lukrerer

Siden 2008 har samfundets befundet sig i dyb økonomisk krise. De større virksomheder udnytter krisen til at presse produktiviteten op. Det betyder, at mange af de større firmaer, som ikke er blevet ramt så hårdt af krisen eller mindre firmaer som har faldende profitter, tvinger os til at arbejde hårdere.

Af Sigurd Sejer Skov

Vi betaler for systemets krise

Specielt de mere stabile dele af storkapitalen har udnyttet krisen til at presse deres allerede store profitter endnu højere op på bekostning af almindelige menneskers livskvalitet. For selvom langt fra alle firmaer i Danmark er truet, så producerer vi stadig disproportionalt mere for bosserne sammenlignet med den meget lave lønudvikling for almindelige arbejdere.

Kapitalen tjener på vores arbejde

Når vi som arbejdere bliver tvunget til at sælge vores arbejdskraft således, at vi kan få mad på bordet og tag over hovedet, profiterer virksomhederne på vores arbejde. Hver gang vi arbejder, producerer vi noget af værdi, som virksomhederne kan sælge videre til deres kunder. Differencen mellem den løn vi får, plus omkostninger ved at holde selve produktionsapparatet ved lige og værdien på produktet, kaldes merværdi.

Når firmaerne øger produktiviteten betyder det reelt set, at hver enkelt arbejder producerer mere værdi pr. time. Stiger lønnen ikke i lige så stor grad som produktiviteten, må det nødvendigvis betyde at udbytningsforholdet mellem virksomhedsejerne og de ansatte er steget. Altså at vores løn ikke er steget proportionelt med det arbejde vi laver.

Tal fra LO viser, at lønnen lå på 66 % af den samlede værditilvækst i 2009, mens denne var faldet til 51 % i 2015.

Samtidig har der været vækst i produktionsapparatet, selvom krisen dikterede lavere kapitalinvesteringer i produktionen, end når økonomien er i højkonjunktur.

I perioden mellem 2009-2015 er produktionsapparatet vokset med godt og vel 12 %.

I takt med at den økonomiske krise skrider frem, har danske virksomheder, samlet set, udnyttet almindelige lønarbejdere mere og mere.

Profitterne stiger mens vi knokler og mister velfærden

Krisen i dansk økonomi ligger også grundlag for massive velfærdsnedskæringer mens de rige, der har tjent på krisen, har gemt deres formue i skattely. De blot 320 rigeste familier i Danmark, har alene gemt mere end 60 milliarder i skattely, og yderligere 100 milliarder fra resten af den danske herskende klasse.

Det foregår, mens nedskæringsreformerne hagler ned over hovedet på os. Det sociale sikkerhedsnet i form af understøttelse når man er arbejdsløs eller under uddannelse, god kommunal service, sygehussektoren, daginstitutioner osv. bliver dårligere og dårligere under påskuddet af, at vi ikke har råd.

Men der er råd. Ser vi bort fra skattely, kan vi se at Danmarks 1000 største virksomheder i perioden 2009-2015 tjente mere end 1000 milliarder efter skat. Dvs. at selv om man undtager en fejl i systemet såsom skattely, er systemet tydeligvis stadig sygt, om end ikke andet, så blot fordi, at vi skal arbejde hårdere, og mister vores velfærd samtidig med at virksomhederne laver milliardoverskud.

Deres vækst, vores nedslidning
Den øgede vækst i samfundet, kommer i sidste ende kun et lille mindretal til gode. Vi andre oplever ikke pengene strømme ind, kun det øgede arbejdspress, som går ud over sundhed og privatliv.

Nedskæringerne i den offentlige sektor betyder, at vi som borgere ikke har adgang til de samme goder, som man havde for blot 10 år siden. Samtidig er de offentligt ansatte nødt til at arbejde hårdere end før. Ca. 48 % af de offentligt ansatte oplever stress. Lignede tal viser også hvordan det er blevet hårdere at være ung i Danmark, hvor mængden af stressede unge er steget med 14 % mellem 2006-2014. Og de seneste tal fra Den Nationale Sundhedsprofil viser, at 21,3 % danskere føler sig stressede.

Den øgede arbejdsbyrde, både i det private erhvervsliv og i det offentlige, vil fortsætte med at stige, og vores sikkerhed mod et hårdt arbejdsmarked vil falde, så længe vi ikke siger fra.

Den øgede arbejdsbyrde, både i det private erhvervsliv og i det offentlige, vil fortsætte med at stige, og vores sikkerhed mod et hårdt arbejdsmarked vil falde, så længe vi ikke siger fra.

Portørerne på Rigshospitalet gik i sympatistrejke. Foto: Jørgen True, Fagbladet FOA.

Portører går i principiel strejke

Portørerne på de fleste Sydsjællandske Hospitaler har strejket i næsten en uge (ved redaktionens afslutning) i protest mod behandling af 20 portører fra Roskilde Hospital.

Af Charlie Lywood

De har fået valget mellem at skifte fra portør-overenskomsten til serviceassistent-overenskomsten, eller betragte sig selv som opsagte.

Men regionen har stillet i udsigt, at et større antal portører og ansatte på rengørings-overenskomsten tilsvarende skal skifte overenskomst i de kommende år på samme vilkår. Derfor har strejken principiel karakter og flere sygehuse i Region Hovedstaden har sluttet sig til strejken.

Tirsdag d.13.juni gik 200 portører fra Rigshospitalet i demonstration til Danske Regioner på Østerbro i København. Demonstrationen kommer efter en uge med arbejdsnedlæggelser i begge regio-

ner. Demonstrationen havde deltagelse af portører fra hospitalerne Gentofte, Herlev, Amager, Hvidovre, Rigshospitalet (både Blegdamsvej og Glostrup), Bispebjerg, Slagelse og Nykøbing Falster, Roskilde, Næstved og Holbæk. Og derudover deltog portører fra Fyn og Jylland.

Fra Rigshospitalet var portør Henrik Hast en af initiativtagerne til demonstrationen:

“Vi har så svært ved at forstå, at man i Danmark laver en aftale om en uddannelse, hvis man ikke vil have den. Er Danske Regioner en seriøs forhandlingspart, eller er de fulde af fup,” spørger Henrik Hast, der siden 1982 har været portør på Rigshospitalet.

Fællestillidsmand for Rigshospitalet Jens Anker Clausen udtalte til de forsamlede:

“Fagligheden er stærkt under pres. Vi vil have, at regionerne lever op til de aftaler, der er indgået mellem Danske Regioner og FOA. Det kan ikke være rigtigt, at man afvikler portørerne, mens vi venter på en uddannelse”.

Fagligt oprør

Socialistisk Arbejderavis har sat to fagligt aktive unge mennesker i stævne, og høre om deres erfaring og tanker under titlen "Er der et fagligt oprør på vej".

Af Charlie Lywood

SAA: Hvilke erfaringer har I fået af disse kampe.

Julius: Erfaringer af, at der findes et stort sammenhold mellem folk. Folk har snakket om, at fagbevægelse er en død ting, men denne kampagne for et nej til overenskomsten har vist det modsatte. Selv om det blev ja skyldes det nok andre ting, som sammenkædningsregler og en faglig topledelse, som har svigtet.

Ude på pladserne mærkede jeg sammenhold ved demonstrationer og aktivitet. Der er i hvert fald noget at bygge på. Jeg vil ikke kunne sige, om vi kan kom tilbage til "de gode gamle dage" i 1970'erne, som de ældre herrer snakker om, men mulighederne er der i hvert fald. Jeg er optimist, og der er stadig et moment. Folk er oppe og ringe over det her. Spørgsmålet er, om det kan holde til OK 2020.

Daniel: Det jeg, og vi, lærte på blokaden viste, at det kan betale sig at blive ved. Det har været et langt, sejt træk. Ledelsen forsøgte hele tiden at snakke sig ud af de problemer vi føler vi har. "Det skal nok snart blive bedre" sagde de.

Årelange nedskæringer fra politikernes side har vi råbt op omkring i mange år. Det viste sig at da vi sagde "nej, nu er det nok" og fastholdt blokaden på Campus Carlsberg, så kunne vi få alle vores krav igennem.

Det har været enormt inspirerende for resten af de pædagogstuderende i hele landet, at man kunne vinde en lokal kamp. I Randers og Århus har man grebet stafetten, og er gået i gang med at udfordre ledelsen. Vi hører også fra andre studerende, at det er nemmere at få sine krav igennem på det enkelte uddannelsessted, da ledelserne ikke tør sige nej efter vores blokade. Blandt andet på læreruddannelsen.

Det har også haft politisk betydning, da Søren Pind er blevet indkaldt til samråd i Folketinget på grund af årelang underfinansiering. Erfaringer viser, at det kan betale sig at stå sammen på tværs af fagene. Vi har fælles interesser. Det er os, som skal passe de andres børn og 'jer', som skal bygge vores boliger. Men vi er sammen om det her samfund. Om velfærden. Vi skal have gode vilkår til at gøre det. Det er dét, det handler om.

SAA: Er klassekampen så alligevel ikke forbi?

Julius: Jeg oplever ikke, at klassekampen er fortid. Vi har gang i noget nu. Det nytter noget at kæmpe. For eksempel på Axel Towers, hvor vi vandt en sejr over arbejdsgiverne. Også her under overenskomst-kamp, for at forhindre indførelsen af arbejdsgiver kan diktere en 42 timers arbejdsuge, viste

der sig en aktivitet, som ikke er set længe.

Daniel: Mange har haft forhåbninger til den "røde" regering fra 2011-14, men da de lavede det stik modsatte af forventningerne blev mange skuffet. Men folk er trætte af at vente på, at der sker forbedring fra oven nu. De studerende har set, at det i mange år er gået i den forkerte retning, og at der skal ske noget nu.

Det synes jeg, at man mærker på andre faggrupper. Nogle gange skal det se skidt ud, før der sker noget. Jeg mærker vrede men også håb. Og fokus på fagligheden. Folk vil gerne være dygtige pædagoger, og nedskæringer og dårlige vilkår står i vejen.

På blokaden diskuterede vi også, hvordan situationen er på det pædagogiske arbejdsmarked. Mange har hørt historie om hvor grelt det står til. Vi ønsker også, at gøre vores kommende arbejdspladser gode. Så jeg har sagt til mine kommende kolleger – "vi er på vej – vi skal nok fixe det!". Vi vil have ordentlige normeringer i daginstitutionerne.

Julius: Vrede og håb dækker det meget godt. Det er en god kombination. Det har ikke været nogen opgang i vores fag. Lønnen følger ikke med. Vi bliver presset på social dumping. Der kommer flere og flere underbetalte, udenlandske arbejdere og det er svært at hamle op imod.

Sikkerheden bliver også truet da disse firmaer ikke overholder reglerne. Vi skal kræve overenskomstmæssig løn og overholdelse af regler hos disse firmaer. Kædeansvar og højere mindstelønninger er svaret, så vi ikke bliver løndumpet.

SAA: Hvordan vendes vrede og håb til kamp?

Daniel: Jeg kunne godt frygte, at det pres og de dårlige vilkår som bydes folk i dag vil give udslag i, at det bliver et individuelt spørgsmål. Enten finder folk sig i det, eller bliver presset ud af arbejdsmarkedet. Det er derfor, at der er håb når vi står sammen og bryder individets lammelse. Så viser vi en vej ud af moradset.

Under blokaden var jeg lige kommet tilbage fra praktik, og det var en rigtig lortedag, hvor jeg blev kostet rundt til forskellige lokaler, teknikken svigtede og røgalarmerne gik. Det var en stor styrke, at næsten hele klassen så kunne gå op til blokaden, snakke med andre og opleve et fællesskab.

Vi skal have fortalte disse historier vidt og bredt. Også til andre sektorer. Man skal dyrke håbet og være ydmyge i forhold til udfordringen. Bliv ved og resultatet vil komme. Som én ude på blokade sagde: "You've got to risk it, to get the biscuit" (løselige oversæt – du skal risikere noget for at vinde, red).

Julius: En ting jeg har stødt på er, at folk siger: "vi har det godt, hvorfor skulle vi kæmpe?" Men hvis vi skal forsvare velfærden, må vi gøre noget. Det er ikke sikkert, at den er her om 20 år. Har vi det stadig godt? Hvad med fagforeninger? Har vi stadig dem om 20 år, hvis folk forlader dem? Vi skal ikke bo i luksusvillaer alle sammen, men vi skal

forsvare vores position. Jeg synes den er under angreb. Vi bliver nødt til at slås for at bevare det vi har. Ellers kan vi miste det.

SAA: Hvad står i vejen for, at vreden bryder ud i kamp?

Julius: Det faglige system, som det er bygget op i dag, stiller mange forhindring i vejen for faglig aktivitet. For eksempel OK17. Det er helt sikkert gået forkert til. Vores faglige leder forhandlede stort set på egen hånd. Dem der haft det afgørende ord i forhandlingerne for 3F, altså topforhandlerne, har ikke været i dialog med baglandet, og spurgt hvad vi synes.

Tilsyneladende har de fået fire timer til at læse en masse protokoller igennem. Det er helt forrykt. Topforhandlerne har ikke inddraget det nærmeste bagland og slet ikke arbejdspladserne. Vi vil have ændret det til næste gang, så det bliver en mere demokratisk og gennemskuelige proces.

Daniel: Demokrati er rigtig vigtigt her. Uden demokrati er der ingen tillid til ens faglige ledere. Jeg har fulgt med i OK17-kampen og har hørt mange sige, at toppen er kommet for langt væk fra baglandet. For at man skal føle, at det giver mening at være i en fagforening og være aktiv, skal der være demokrati.

Julius: Men medlemmerne må også gøre noget. Mange siger: "hvad laver de topledere – de kan ikke finde ud af noget". Men man skal ikke kun brokke sig i krogene – så må man gøre noget. Komme ind i kampen og sætte sit præg på, hvad der skal foregå.

Man kan starte i det små, og melde sig ind i de her brancheklubber. Derfra kan budskabet komme ud til flere. Des mere aktivitet i bunden, des mere vil de faglige ledere kunne tvinges til at forholde sig til ønskerne fra bunden.

Daniel: Det er helt rigtigt. Man skal starte i det små. Tale med sine kollegaer og med-studerende. Det er det vi har gjort for at få blokaden op og stå. Det kom jo ikke af sig selv. Vi delte flyers ud og snakkede med folk, og lavede små happenings. Vi fik folk til at melde sig ind i PLS og holdte stormøder, hvor folk kunne ytre sig.

Der er altid nogen, som først ser at der er noget galt, og så må vi prøve at få andre med. For du opnår ingenting alene. Start langsomt op. Det nytter ikke noget at begynde med en blokade eller demonstration.

SAA: Ser I en lighed mellem Jeres kampe selvom de foregår i forskellige sektorer?

Daniel: Der er nogen, som har en interesse i at spille faggrupper ud mod hinanden. Jeg ser mange ligheder mellem kampen inden for det offentlige mod nedskæringer og de forringelser, som sker inden for det private område.

Arbejdsgivere bruger andres dårlige vilkår som begrundelse for ikke at indfri kravene. Men sandheden er, at det er noget generelt alle steder, at vores vilkår på arbejdsmarked forringes. For eksempel har

man samlet en masse pædagog- og lærer-studerende på et stort campus, og samtidig forringet vores underviseres kontrakter.

Her er der en sammenhæng. Mange er ansat på timebasis nu, og er bange for at sige fra da deres situationen er forringet. Det er lidt sværere at lukke munden på os.

Julius: Jeg synes, der er en sammenhæng. Hvis vores minimumsløn stiger inden for byggebranchen, så smitter det af på andre brancher. Så en sejr et sted smitter af på andre. Det gælder også generelt i forhold til de offentlige lønninger, som er reguleret efter vores lønstigninger.

SAA: Hvordan påvirker ideologiske spørgsmål som social dumping, privatisering og hetz mod muslimer Jer?

Daniel: Ét af de ideologiske spørgsmål vi har mærket er den der med, at unge mennesker er "dovne" og "forkælede". Et forsøg på at splitte os ad. En afledning. Vores krav er fair. Så ville man hellere tale om, at unge er sådan og sådan.

Det får folk til at tale om noget andet end selve spørgsmålet. Den samme mekanisme er gældende når man snakker om "muslimer" og "østeuropæere", som noget man skal frygte.

Julius: Hvis vi fik kædeansvar vil de firmaer, som fulgte bogen få ordrerne, og de ville ikke miste noget på det. Så jeg kan ikke se problemet. Der er altid nogen, som råber op og er sure på dem "udefra", men det er ikke min holdning.

På Metrobyggeriet kan man se, at 3F har kunne organisere rigtige mange af de udenlandske arbejdere. Med tolke og personligt fremmøde på pladserne. Det er fantastisk, da mange har været mega bange for at miste deres arbejde, hvis de meldte sig ind hos os. Men det kæmpe stykke arbejde er en modvægt til fremmedfjendskhed.

Daniel: Det kan lyde banalt, men det at man sidder rundt om det samme bord, og holder sammen mod arbejdsgiverne, er det bedste bolværk mod racisme. Man lærer hinanden at kende og kan se, at der ikke er den store forskel mellem os.

Vi kan se det samme hos os, hvor man kører en hetz mod SU netop ved at pege på alle de udenlandske studerende. Højredrejningen i Europa er en kendsgerning, men der er mange andre stemmer, og man skal ikke forveksle TV2 News med, hvad folk rent faktisk mener. Det er ikke et spørgsmål, som er present for den enkelte klasse og den enkelte uddannelsesinstitution.

SAA: Den faglige oprustning som sker nu – hvilket udtryk kommer den til at have?

Julius: Jeg tror generelt at folk er så trætte af at føle sig trampet på, og er bedre til at stå sammen. Der sker også noget inden for vores fag, hvor brancheklubberne får liv og blomstrer. Vi forsøger at styrke vores fag på tværs af landet, så vi kan fremstå meget mere fælles end tidligere.

Folk fra for eksempel Kolding kan føle

på vej?

sig isoleret i forhold til arbejdsgiverne, men hvis de brancheklubber gør, at man føler sig stærkere, så kan man bedre stå sammen. Det ser jeg tydeligt inden for tømrerfaget. Vores formand i København, Daniel Skovhus, er virkelig god til at sætte tingene i gang.

På Axel Towers havde vi ikke haft den succes, hvis ikke vi havde haft Brancheklubben. De hjalp os med vejledning i konsekvenser af strejke, og hvordan man skulle forholde sig til pressen. Jeg tror at sådan noget kommer til at brede sig, og kan være med til at understøtte nogle faglige oprør.

Daniel: Disse netværk er helt essentielle i at samle folk. Både Velfærdsalliancen, Uddannelsesalliancen og de faglige netværk, som er sprunget ud af modstand mod OK17, er ekstremt vigtige. De giver mulighed for opbakning, når der sker noget lokalt. De kan også sikre, at det netop ikke bliver en isoleret kamp, men noget som spredt sig som ringe i vandet.

Julius: Nej til 42-timers arbejdsuge-kampagnen var et forsøg på at samle så mange faggrupper som

muligt. Det var nogle fagligt aktive folk, og slet ikke Enhedslisten, som startede initiativet, og lavede en Facebook side. Men vi endte med at have folk fra industrien og byggefagene.

Vi har holdt et stort møde, hvor vi besluttede at hvis nogle arbejdsgivere forsøger at bruge 42-timers arbejdsuge protokollatet, så protesterer vi. Man kan så skrive ind til Facebook-siden, og så er der hjælp at hente.

Hvad vi kan hjælpe med ville være afhængigt af, om det er et gartneri eller et slagteri for eksempel. Hvordan det kan være i forhold til det offentlige ved jeg ikke helt, men vi skal helt sikkert være solidariske. Spørgsmål er, hvor den fælles base er. Det må vi kigge på.

Daniel: Vi når længst ved at støtte de lokale kamp, og stå solidariske der. Jeg tror ikke vi nødvendigvis skal stå sammen i et stort enhedsforbund, men de lokale nærforhold er det vigtigste – både i fagbevægelsen og i samfundet som helhed.

Daniel Rask er pædagogstuderende og aktiv i PLS (Pædagogstuderendes LandsSammenslutning) på Campus Carlsberg, og herunder blokaden af ledelsesgangen..

Julius Gudmundsson er fagligt aktiv og bestyrelsesmedlem i Tømrernes Brancheklub, 3F og tidligere talsmand for de strejkende tømrersvende på Axel Towers. Julius har tillige været aktiv i kampagnen for en Nej-stemme til overenskomst 2017 på det private arbejdsmarked.

Blokaden på Campus Carlsberg

I marts i år skrev mere end 500 pædagogstuderende et klagebrev til ledelsen på UCC Campus Carlsberg, der fik tilnavnet Campus Kaos. De studerende blokerede også ledelsesgangen i flere dage.

Klagerne og blokaden udsprang af de studerendes krav til en handlingsplan fra ledelsen om at rette op på de kaotiske tilstande på UCC Campus Carlsberg, hvor der blev rapporteret om modulopgaver og prøver, der lå oveni hinanden, skemaer der kom ud for sent eller hele tiden blev ændret, manglende feedback fra lærerne og mangelfulde opgavebeskrivelser

Blokaden fik stor opbakning fra Pædagogernes Landsammenslutning.

Strejken på Axel Towers

I oktober sidste år gik 40 tømrer- og snedkersvende i strejke i en principiel konflikt med entreprenørfirmaet DEKO i forbindelse med prestigebyggeriet på Axel Towers.

Stridens begyndte pga. akkordlønnen på de buede vægge, der er byggeriets varemærke. Her var der, ifølge svendene, fastsat en for lav pris fra DEKO's side, som i praksis gav en akkordløn på 110 kroner i timen. Det fik svendene til at rejse et krav om 225 kroner i timen, men DEKO ville ikke gå med til mere end 215 kroner.

Konflikten fik stor opmærksomhed og opbakning fra andre københavnske håndværkere, der så den som en principssag om social dumping i byggeriet.

Elektrikere vinder strejke

Elektrikere fra en af de største el firma i Danmark, Kemp og Lauritzen ville ikke finde sig i, at deres lokale forhandling skulle ende med en usolidarisk løsning. Derfor gik de i strejke i to dage sidst i maj og tvang firmaet til forhandlingsbordet.

Af Charlie Lywood

Resultatet blev 4 kroner på grundlønnen og 1000 kroner til alle som et engangsbeløb. Firmaet havde ellers lagt op til forskellige personlige tillæg. Morten Rude, talsmanden for de strejkende siger til Socialistisk Arbejderavis, "Det er ikke nogen kanon aftale, men det der var vigtigst for os var, at lønstigningen ikke blev givet som personlige tillæg, men at alle blev løftet fra bunden."

Forhandlingerne sidste år gik meget lettere, da firmaet accepterede princippet, og da var der ingen ballade. Men i år skiftede de kurs og forsøgte at gennemføre en usolidarisk løsning.

"Derfor var folk imod hvad der blev tilbudt. Vi mødtes på arbejde om mandagen uden for firmaet og besluttede at gå hjem. Næste dag var der skriftlig afstemning i fagforeningen, og der var klokkeklart flertal for at fortsætte strejken, 220 for 41 imod.

Det må have rystet firmaet, fordi de samme dag havde tilbudt at mødes med vores forhandlingsudvalg om torsdagen. Vi gik så i arbejde om onsdagen for at vise good-will, men vi var parat til at fortsætte hvis forhandlingerne strandede igen."

Det blev ikke nødvendigt, da firmaet gav sig på det principielle spørgsmål.

Afsmittende effekt

Morten fortæller at han synes der var "... imponerende mange som bakkede op om hævelse af grundløn." Tillidsmand, Peter Olsen har i samme ombæring sagt til avisen.dk: "Hvis du havde spurgt mig for et halvt år siden, så ville jeg ikke have troet at elektrikere ville gå i strejke for principper."

Men det gjorde de, og hvis firmaet troede at de bare kunne kalde elektrikerens bluff, og forventede at de åd den usolidarisk løsning råt, så tog de grueligt fejl.

Morten Rude slutter af ved at påpege at: "Denne klare sejr for principper kan gå hen og have en afsmittende effekt på andre firmaers lønforhandlinger, da Kemp og Lauritzen er én af de store spillere på banen, og mange andre arbejdsgivere vil kigge på erfaringer fra strejken her."

Efter det franske valg

Det franske præsidentvalg viser, at det politiske billede polariseres – og at nyliberalismen er i krise.

Af Jørn Andersen

Det er træk, der – med variationer – rækker langt ud over Frankrigs grænser, og som stiller nye krav til socialister.

Valgresultatet

Ingen af de etablerede partier gik videre til anden runde.

Det regerende (socialdemokratiske) Socialistparti blev reelt smadret. Og den republikanske (konservative) kandidat, Fillon, fik kun 153.000 stemmer (0,4 pct.) mere end venstrefløjens Mélenchon.

Så anden runde var et valg mellem en nedskæringspolitiker og en fascist. Nedskæringspolitikeren Macron vandt med godt 20 mio. stemmer mod godt 10 mio. til fascistten Le Pen. Men godt tre millioner (8,5 pct. af de stemmeberettigede) mødte op og stemte blankt. De ville fornuftigvis hverken stemme på fascistten eller nedskæringspolitikeren. Andre stemte på nedskæringspolitikeren for at undgå fascistten.

Men hvad ligger der bag alle disse tal?

Polarisering

For det første, at utilfredsheden med krisepolitik og nedskæringer ikke kun går til højre, til fascistten Le Pen, men også til venstre, til venstrefløjens Mélenchon.

Det fokus, der – med rette – har været på Le Pens andenplads, kan let skygge for den kendsgerning. Forskellen mellem Le Pens stemmetal (7,7 mio.) og Mélenchons (7,1 mio.) i første runde var altså kun godt 600.000 stemmer (1,7 pct.).

Der er – som i resten af Europa – i langt højere grad tale om en polarisering end om ensidig højredrejning.

Det betyder ikke, at vi ikke skal tage den fascistiske trussel alvorligt. Men det betyder, at vores side ikke er magtesløs.

Og det betyder, at vi er nødt til at kigge på nyliberalismens krise for at forstå noget som helst af resten.

Stemmerne ved det franske præsidentvalg

	1. runde		2. runde	
Macron (nyliberal)	8,7 mio	24,0%	20,7 mio	66,1%
Le Pen (fascist)	7,7 mio	21,3%	10,6 mio	33,9%
Fillon (konservativ)	7,2 mio	20,0%		
Mélenchon (venstrefløj)	7,1 mio	19,6%		
Hamon (socialdemokrat)	2,3 mio	6,4%		

Nyliberalismens krise

Den nyliberalistiske fortælling bliver i stigende grad udfordret af nationalistiske fortællinger.

Nyliberalismen har været den dominerende ideologi for den herskende klasse de sidste godt 25 år.

I sin populære form siger den, at markedet er gud. Alt skal underkastes markedet – socialpolitik, administration af den offentlige sektor ("new public management"), statens økonomiske rolle ("konkurrencestaten") osv.

Nyliberalismen har især været en ideologi til at samle den herskende klasse og dele af middelklassen (administratorer etc.). Den har aldrig haft den store aktive opbakning i arbejderklassen.

Virker ikke

Men nyliberalismen virker ikke (i økonomisk forstand) – og den er upopulær.

Trods alle privatiseringer, erhvervstilskud osv. er investeringerne i ny teknologi og udvidet produktion stadig alt for små til at overvinde krisen. (Se mere side 6.)

Over hele Europa er regeringer blevet væltet i stribevis, når de har gennemført upopulære nyliberalistiske "reformer". Især for socialdemokratiske partier har nyliberalismen været en særdeles farlig legekammerat.

Nationalistiske udfordringer

Derfor er nyliberalismen de senere år i stigende grad blevet udfordret af nationalistiske ideologier i forskellige former.

For nationalismen er det ikke markedet, men "nationen" (reelt: staten), der er gud. Hvis du tilhører en bestemt stat, skal du tjene staten.

Nationalismen behøver ikke begrundes (som nyliberalismen skulle: "markedet er mest effektivt"). Hvis du tilhører staten, skal du bare rette ind – uden at stille spørgsmål.

Nationalistiske former

Nationalismen kommer i mange varianter – fra dens rendyrkede, fascistiske form til den mest udbrede nationalkonservative.

Ud over de egentlige nationalistiske former påvirker nationalisme store dele af det politiske

spektrum.

Partier, der ellers opfatter sig som liberalistiske (fx Venstre og Liberal Alliance), og partier med rødder i arbejderklassen (Soc. dem. og SF) bevæger sig alle i nationalistisk retning.

Med nationalismens fremgang følger også to andre ting: For det første skærpet politiker-racisme; for andet, at staterne bliver stadig mere autoritære.

Ingen kinesisk mur

Selv om nyliberalismen bliver udfordret af nationalismen, så er der ingen kinesisk mur mellem de to.

Nationalisme har i hele kapitalismens historie været et afgørende element i at binde arbejderklassen, og især middelklassen, til den herskende klasse og dens stat.

Det betyder også, at nyliberalismen ikke er død. Den er stadig den dominerende ideologi for den herskende klasse. Men den bliver udfordret – og påvirket – af nationalismen.

Og det skaber realpolitiske problemer – fx for EU, en central institution for den herskende klasse i Europa.

Den fascistiske trussel

Det franske Front National er det mest succesrige fascistiske parti i Europa – i valg-mæssig forstand.

Front National (FN) er to gange nået til anden runde af præsidentvalget. I 2002 fik den ældre Le Pen 18 pct. af stemmerne mod Chiracs 82 pct. I 2017 fik den yngre Le Pen 34 pct. mod Macrons 66 pct.

I 2002 var FN en marginal udfordrer. Men valget i 2017 markerede den hidtil største succes for FN's opbygningsmodel.

Et fascistisk parti

FN er et fascistisk parti i klassisk forstand – men med en særlig opbygningsmodel, som det er vigtigt at forstå for at vurdere dets reelle styrke.

Modellen går helt enkelt ud på, at FN stiller op til valg på et mere blødt, poleret grundlag, men samtidig forsøger at bygge en hård politisk kerne af overbeviste fascistere.

Flere udenlandske valg-kommentatorer ved det seneste valg har undret sig over, hvor lidt Marine Le Pen "talte til midtervælgerne".

Men hendes mål er ikke først og fremmest at vinde valg. Det er at trække flere ind mod FN's kerne.

Modsætning

Selv om FN har raffineret modellen gennem mange års træning, er den ikke uproblematisk. Den fascistiske kerne er stadig ret lille – nogle tusinder. Og med mellemrum krakelerer den polerede overflade.

Fx har 40 pct. (!) af byrådsmedlemmerne fra sidste valg forladt partiet, da de opdagede, hvor hardcore kernen var. For FN er det en kalkuleret omkostning.

Der er altså en enorm kløft mellem de 10 millioner, der er villige til at stemme på FN, og den

hardcore fascistiske kerne.

Karakteren af FN's vælgermæssige opbakning er ikke så voldsomt forskellig fra vælgeropbakningen til andre racistiske og nationalkonservative partier i Europa. Den er skabt af utilfredshed med mange års krisepolitik.

Udfordring for venstrefløjens

Men det, at der er en fascistisk kerne bag, betyder, at FN's opbakning kan slås tilbage – forudsat, at der er en venstrefløj med klare og radikale klasse-svar. Og som ikke går på kompromis med hverken nationalisme og racisme eller med nyliberalisme og nedskæringer.

Og her er der både gode og knapt så gode nyheder fra den seneste valgkamp.

Den knapt så gode er, at Mélenchons kampagne bevidst satsede på at være venstre-nationalistisk. Røde faner blev fjernet fra hans mange store vælgermøder med titusinder af deltagere – og erstattet af Tricoloren, det franske nationalflag.

Den bedre nyhed er, at venstrefløjens manifestationer mellem første og anden runde var præget af både at sige nej til fascisme og nyliberalisme.

For revolutionære socialister understreger det behovet for at styrke opbygningen af revolutionære socialistiske partier over hele Europa, der både kan levere klare, radikale classesvar til de mange, der ikke bryder sig om valget mellem fascisme (eller "blot" nationalisme) og nyliberalisme – og som er i stand til at omsætte det til organiseret modstand på skoler, på arbejdspladser og på gaden.

Om fremtiden bringer os socialisme eller barbari afgøres af, om det lykkes at opbygge en revolutionær venstrefløj.

100-året for den russiske revolution

De højspændte julidage

Regeringsstyrker skyder mod demonstranter i Petrograd, 1917.

I starten af juli 1917, er et militant oprør vendt direkte imod den provisoriske regering ved at tage form i Petrograd. Soldaterne og arbejderne i Petrograd er dødtrætte af at vente på fred, mad og en fremtid, de tror på.

Af Anders Bæk Simonsen

Oprøret var langt fra stærkt nok til at vinde og var lige ved at blive et farligt nederlag for revolutionen. Revolutionen fra februar førte til en dobbeltmagtsituation. Magten lå hos både sovjetterne og den provisoriske regering. Begge steder havde Mensjevikkerne (socialdemokrater) og de Socialrevolutionære (radikalt bondeparti) flertallet. Derfor bliver oprøret i juli både et oprør mod sovjetternes og den provisoriske regerings ledelse.

Desperationen

Situation er i løbet af juni mere og mere desperat. Statens gæld er vokset i løbet af verdenskrigen, og i 1917 udgør den cirka det samme som alle Ruslands anslåede formuer tilsammen. Regeringen har desperat brugt et nyt lån, men for at få kredit fra dens militære allierede, må Rusland vise styrke i krigen og indlede en ny offensiv.

Men det var netop krigsfrontens meningsløse slagteri, som fik de russiske soldater til at gribe magten i februar og vælte Tsarens styre. Soldaterne ville ikke kæmpe.

Timing

I slutningen af juni summer det således med møder i soldaternes kasserne og regimenter, hvor konklusionen er, at nu er det på tide at gribe magten. Men ingen af de socialistiske partier er for – heller ikke bolsjevikkerne.

Hvor mensjevikpartiet og det socialrevolutionære parti grundlæggende ikke er interesseret i et revolutionært magtopgør med den stat de er med til at administrere med ministerposter i regeringen, handler det for bolsjevikkerne om timing.

Vurderingen fra dem var, at selvom Skt. Petersborgs arbejdere og soldater er klar, er masserne i andre store og mindre provinsbyer, soldaterne ved de forskellige fronter og de fattige bønder på landet endnu ikke nået til den samme revolutionære konklusion.

Ikke nok med det, har de stadig en vis grad af sympati og opbakning til samlingsregeringen, og er decideret fjendtligt indstillede overfor bolsjevikkerne. Skt. Petersborg står dermed isoleret og generalerne vil nemt, uden aktiv modstand fra masserne i hele Rusland, rykke hærenhederne ind i hovedstaden og knuse revolutionen.

Den berygtede dråbe

Dråben der får bægeret til at flyde over i Petrograd, bliver en krise i regeringen, hvor fire ministre fra det liberale Kadet-parti trækker sig.

Spørgsmålene om fred, løn, mad og jord bliver dermed til et spørgsmål om, hvem der reelt skal lede landet. De borgerlige partier har, ligesom arbejderne og soldaterne i Skt. Petersborg, tabt tålmodigheden med dobbeltmagtsregimet, som de mener står i vejen for den militære offensiv.

De liberales udræden af regeringen er en forberedelse på et blodigt, kontrarevolutionært militærkup. De forsøger sig i første omgang med spredte, mindre provokationer at fremprovokere bevægelsen til at foretage overilede handlinger.

Den 3. juli

Morgen efter den 3. juli holder tusindvis af soldater fra maskinpistolregimentet møde og bliver enige om at gå ud i en bevæbnet manifestation. Andre militære enheder tilslutter sig. De sender bud ud til de store fabrikker. Bolsjevikkerne argumenterer for tilbageholdenhed men støder hovedet mod en mur. "Vi vil ud og vi vil vælte denne regering" siger arbejderne og soldaterne. De ønsker, at sovjetterne skal tage de nødvendige skridt til at forberede oprøret.

Bolsjevikpartiet sadler om

Bolsjevikkerne er fanget på det forkerte ben. På partiet ledelsesmøde er der enighed om, at hvis man går på gaden vil det betyde en ny revolution, som man ikke tror kan vindes.

Beslutningen fra ledelsen var, at medlemmer på fabrikkerne og i barakkerne skulle argumentere for ikke at gå på gaden. Men på de store fabrikker var der flertal for at gå ud, trods arbejder-bolsjevikernes mere eller mindre halvhjertede modstand.

Den lokale by-ledelse af partiet kræver sammen med arbejder og soldater repræsentanter, at partiledelsen genovervejer deres stilling. De foreslår i stedet, at partiet går med for at sikre at bevægelsen udnytter regeringskrisen. Og de appellerer til, at soldaterne og arbejderne må gå i en fredelig demonstration til sovjetternes hovedkontor på Tauride Paladset, og lade deres repræsentanter fremlægge bevægelsens krav til sovjetternes ledere.

Partiledelsen erklærer sig enig, og partiets beslutning bliver mødt med spontan udbrud af sang blandt de ti-tusindvis af arbejdere og soldater.

Bolsjevikkerne er det eneste parti, som tilslutter sig bevægelsen og går med. De næste to dage demonstreres der foran sovjetterne hovedsæde, men sovjetledelsen står fast på, at den ikke vil forberede et oprør mod den provisoriske regering.

En aftale

Trods manglen på en samlet idé om hvad der skulle gøres, og selvom sovjetternes ledelse ikke ville organisere et oprør, havde store dele af masserne alligevel forventninger om, at sovjetledelsen kunne presses til at sikre bevægelsens krav.

Bolsjevikkerne forhandler en aftale med de andre socialistiske ledere. De lover, at de vil appellere til masserne og matroserne om at vende tilbage til fabrikkerne og kaserne. Til gengæld lover de sovjetledelsen, at der ikke vil ske flere pogromer, og at bolsjevikpartiet ikke efterfølgende vil blive til genstand for forfølgelse.

Bolsjevikkerne overholder deres del af aftalen, og denne gang følger bevægelsen

tropp og går hjem. De går hjem med erfaring om, at selvom en bevæbnet demonstration er en tydelig appel, skal der noget andet til for at sovjetternes ledelse vil stille sig i spidsen for, og organisere, en ny revolution.

Kontrarevolutionen sættes i gang

Blot få timer efter ankommer tropper, som regeringen og sovjetledelsen kan regne med. Det ændrer situationen med det samme, og aftalen er ikke længere noget værd. Der spredes rygter om, at Lenin og bolsjevikkerne er tyske spioner.

De regeringsloyale tropper rykker ud. Byens forskellige kvarterer afskæres fra hinanden.

Angreb på bolsjevikkerne, og bredere på den militante arbejderbevægelsens organer, igangsættes. Redaktionslokaler smadres, arbejdere og bolsjevikker tæskes, fængsles og nogle dræbes. Fascistiske tropper og bøller slår sig løs i gaderne.

En arbejder vil afsløre løgner om bolsjevikkerne for de nyligt ankomne soldater. Men for første gang siden februar-revolutionen står officererne mellem arbejderne og soldaterne, og soldaterne adlyder officererne. Bolsjevikpartiets ledende medlemmer må skjule sig for ikke at blive fængslet eller skudt.

Et lærerigt nederlag

Julidagene ender med et umiddelbart nederlag for bevægelsen, men det bliver ikke et altafgørende nederlag. For masserne i Petrograd bliver det tydeligt, at de socialistiske ledere af regeringen og sovjetterne ikke er villige til at bryde med borgerskabet, statsmagten og de militære allierede.

Julidagene viser dem også, at bolsjevikpartiet er det eneste parti, der står på arbejderne, soldaternes og bøndernes krav i handling.

Dette er en stærkt forkortet udgave af en længere artikel. Den originale artikel kan læses på socialister.dk

INTERVIEW

”Vi står allerede midt i sammenbruddet”

Rapgruppen Ren Reflex har lavet en ny plade med titlen ”På sammenbruddets rand”. Socialistisk Arbejderavis satte dem i stævne på Nørrebro til en snak om deres nye plade.

Af Anders Bæk Simonsen

Gruppen består af Andreas ”Gaff” og Johan ”Jako”, der har været aktive i dansk undergrunds-rap i ca. ti år, og er kendt dér for deres markante politiske udtryk over hårdtslående beats. Titlen ”På sammenbruddets rand” har en betydning på to planer, som også afspejler pladens A- og B-side:

”A-siden handler om det personlige sammenbrud, krise, depression, misbrug, overforbrug - altså personlige dimensioner af nogle af de negative aspekter af vores samfund.

B-siden handler om sammenbruddet på samfundsniveau med blandt andet oprør, klimakatastrofer og atomkrig,” beretter rapper og producer Jako.

Vi står allerede midt i sammenbruddet

Et citat, der har inspireret Gaff i forhold til pladens lyriske dimension, lyder: ”Vi er

ikke på vej til sammenbruddet, vi står midt i det”, og er fra bogen ”Den kommende opstand”.

”På randen af sammenbruddet” har været mange år undervejs - med samtaler i et års tid om selve rammerne for projektet, og rejser rundt i hele verden, hvor Jako har fyldt tasken med lokale LP'er, der senere skulle ende i små sample-stykker på pladen. Der er gået flere år med at indspille demoversioner, inden at pladen kunne begynde at tage form.

Ikke længere blot en politisk kommentator

På tekstsiden har der været en udvikling. Ren Reflex er gået fra tidligere at være den analyserende, neutrale observatør til på denne plade at skrive som ”jeg” - eller ”vi”.

Gaff fortæller: ”Vi vil gerne have en skildring af samfundsproblemerne fra bunden, gennem det personlige perspektiv måske” og supplerer lidt senere:

”For mig har det været vigtigt, at vi også er en del af de problemer og den kamp, selvom det ikke er alt på pladen, du kan tage som en én-til-én fortælling om os. Men vi henter selvfølgelig inspiration fra vores eget liv, og føler os som en del af det her samfund, hvor vi nu en gang har de positioner, som vi har.”

Så bevægelsen væk fra den politiske kommentar, der står udenfor og appellerer til nogen - typisk politikere - der må gøre noget, har også en selvstændig politisk pointe:

”Det er en måde at tage problemerne og ansvaret på egne skuldre, og vi håber selvfølgelig, at det også er noget, vi deler. Vi bruger også et ”vi” meget og deler med vores lyttere. Vi ser det ikke sådan, at det er personlige, individuelle kampe, men en kollektiv kamp”.

Dystopi

Pladen har et tydeligt dystopisk tema, bl.a. med nummeret om overvågning ”1984” og afslutningsnummeret, der handler om det ultimative sammenbrud: hele verden ramler sammen.

Vi spurgte til, hvorfor Ren Reflex ønskede at efterlade lytteren dér?

Gaff svarer: ”Det er måden at sige, at hvis vi ikke gør noget ved det her, så, på et tidspunkt, er det for sent.

Nummeret handler om, at de mennesker, der er en del af den her verden - som ligger på et eller andet tidspunkt ude i fremtiden, hvor der er atomkrig og klimakatastrofer - de er dér, hvor de er opgivende, hvor de ikke længere kan handle og ender med at tage deres eget liv, fordi de ikke kan se nogen

mulig forandring.

Så det er en kommentar fra fremtidens generationer til os nu om, at hvis vi ikke gør noget nu, så havner vi i den her situation. Så det er jer, der skal op af stolene, hvis der skal ske noget.”

Spontan reaktion

Det sidste nummer er også en kommentar til nummeret inden, der hedder ”Spontan reaktion”. Gaff kalder det et ”riot-track”, hvor Ren Reflex opfordrer folk til at stjæle penge og brænde dem.

For sig selv kan det lyde som en opfordring, eller som deres løsning på alle de kriser, de har rappet om på pladen, men der viser sig et lag mere i det - en kommentar til oprørets udtryk.

”Den kamp, det oprør, der er fuldstændig fragmenteret, hvor det hele bare bliver brændt af, det er ikke noget, vi kan forvente skaber en bedre verden. Den reaktion kan også være et udtryk for det komplekse, at vi lever i en individualiseret verden, som A-siden også beretter om.”

ANMELDELSE

Rap-gruppen Ren Reflex har udgivet deres andet album efter otte års stilhed. ”På sammenbruddets rand” fejrer 90’ernes beats og scratch, og leverer politisk reflekteret rap.

Af Sabina Hvass

Pladen tager udgangspunkt i en overordnet kritik af vores samfunds største tendenser: uoverskuelig forbrugerisme, misbrug og depression, masseovervågning og manglen på fælles handling imod den øgede individualisme.

Det er, som om at slaget allerede er tabt, selv om teksterne også giver et lille håb for, at vi har alt at vinde. For ud af sammenbruddet skal vi mest af alt tilbagevinde vores personlige frihed.

Beatsene er bygget op lag for lag med samples fra hele verden. Indflydelserne er meget varierede, men er overvejende 90’er-agtige med ’boombap’ trommesamples, som lytteren er opdagelsesrejsende i.

Lyrisk er det på A-siden det mere indadvendte og personlige sammenbrud, der er omdrejningspunkt, hvor B-siden tackler samfundsmæssige problemstillinger. Og på bagsiden af coveret står endda en række definitioner af ordet ’sammenbrud’, som man frit og uden problemer kan tolke ind i tekstuniverset.

Et andet tungt betonet ord på pladen er dog ’stress’. Ren Reflex laver et ekko, af de sidste fem års offentlige debat, hvor menneskets evne til at tilpasse sig forandring er sat ud af spil. Enten pga. det høje tempo af liv, der leves eller af (selv)medicinering.

Og der er ikke lagt fingre imellem, når den sociale og sundhedsmæssige krise bliver eksemplificeret:

Verden drejer sig om mig, jeg vejer mit spejl. Sætter hår, plejer mine negle, retter mine fejl / Jeg er en arbejder, men langt fra hammer og segl. Tænker mest af alt på, hvem der kan skaffe mig en streg, som det lyder på nummeret ”Føler mig fri”.

Den nye, neoliberale lærdom om folkets dovenskab, ustabilitet og apati bliver diagnosticeret, men også bekriget med ord. Mange ord.

Pladen er utroligt tekstrig, kun med korte ophold i flowet. Så på albumets midte er det en fornøjelse med et track kun dedikeret til scratch. Her får man en lille hjernepause og får løsnet lidt op, før der bliver plads til at sparke opad.

Corydons Dong salg høster hård kritik fra Rigsrevisionen

Af Jesper Brun

Under den tidligere regering med Socialdemokratiet i spidsen tiltrak den daværende finansminister, Bjarne Corydon (S) sig megen opmærksomhed, da han bebudede en såkaldt kapitaludvidelse i det danske energiselskab, Dong Energy. Det skete via salg af 19% af aktierne i Dong til den amerikanske investeringsbank, Goldman Sachs, som bl.a. er berygtet for dens rolle i den globale finanskrisen i 2008. Opkøbet af aktierne skete samtidig gennem skattely-landet Luxembourg.

Det er kommet frem i lyset, at salget af Dong Energy ikke var tilstrækkeligt dokumenteret, i den nyligt offentliggjorte rapport fra Rigsrevisionen. Rigsrevisionen skriver:

”Statsrevisorerne finder det meget utilfredsstillende, at Finansministeriet ikke har levet op til god forvaltningsskik, idet flere centrale dokumenter ikke findes på Finansministeriets sager, og centrale overvejelser om kapitaludvidelsen ikke er tilstrækkeligt dokumenteret. En skærpende omstændighed er, at der er tale om en meget væsentlig økonomisk transaktion”.

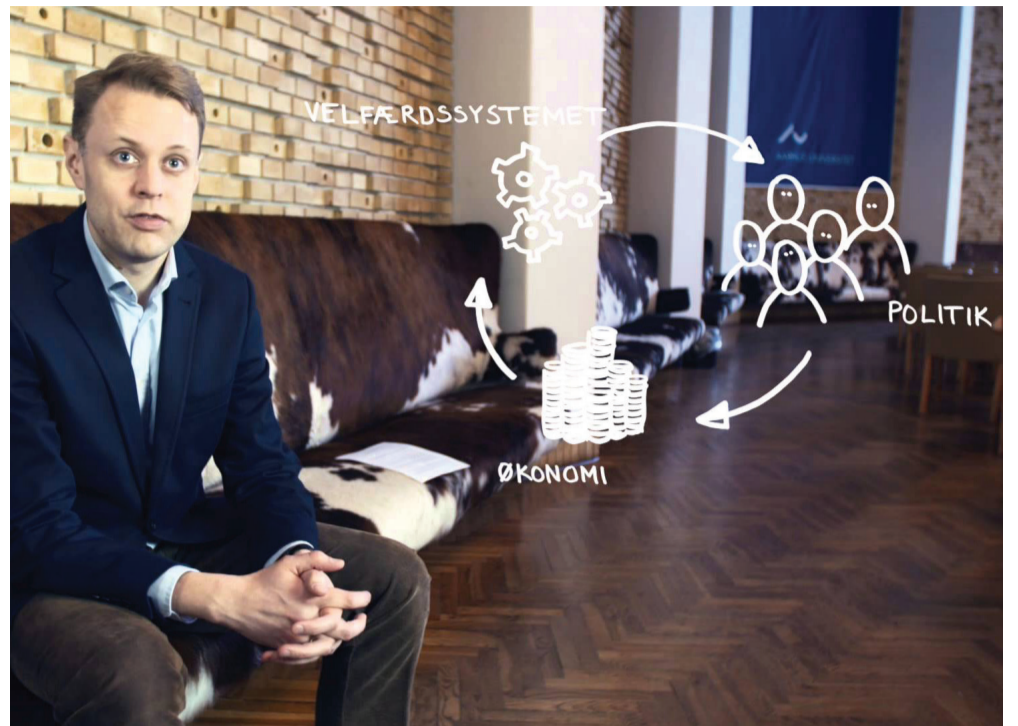
Denne udtalelse om manglende dokumentation af processen er en overordnet kritik af manglende dokumentation på følgende centrale områder i salgsprocessen:

- Beslutningsgrundlaget til regeringens Økonomiudvalg om kapitaludvidelsen.
- Væsentlige dele af budet fra Goldman Sachs.
- Det endelige valg af investorer.
- De afsluttende forhandlinger mellem de endelige investorer (Goldman Sachs, ATP).

Mens statens ejerskabsandel faldt fra 81% af Dong til cirka 60%, og overskuddet i Dong steg med 119% på bare et halvt år, var alle disse tidligere nævnte vigtige oplysninger mørklagt for både befolkningen og resten af Folketinget i over et år efter salget havde fundet sted.

Det illustrerer, at Socialdemokratiets ikke står på side med almindelige mennesker. Partiet sælger ud af vital statslig ejendom, og kredsen omkring Corydons Finansministerium har brugt ufine metoder til at dække over sagens forløb.

Danmark - et klassesamfund

En ny undersøgelse viser at befolkningen opfatter Danmark lige så klassesdelt som i 1954.

Af Jesper Juul Mikkelsen

En ny undersøgelse viser, at 73,6 % af befolkningen opfatter vores samfund som klassesdelt. Det er en lige så stor en procentdel af befolkningen, der gjorde det i 1954. Det kan man læse i Rune Stubagers undersøgelse: Danskernes klassebevidsthed 1954 og 2015

Samtidig viser undersøgelsen, at nok ser vi uligheden, men klassebevidstheden i marxistisk forstand, endnu er meget lav. Kun 7 % af befolkningen opfatter sig selv som arbejder.

Ordet 'arbejder' bliver ikke forstået som marxister forstår det, nemlig som en bred betegnelse for alle os, der er tvunget til at sælge vores arbejdskraft til en offentlig eller

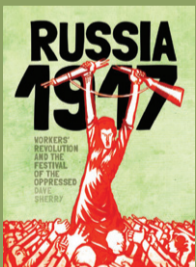
privat kapitalist.

Befolkningen ser klasseforskellene, men udfordringen ligger i at genopbygge en bevidsthed om, at deres egen klasse kan gøre noget ved uligheden. Det kræver en venstrefløj, som evner at generobre begrebet arbejderklasse og som vil være med til at definere fælles interesser for alle arbejdere.

Men det vigtigste element i genopbygningen af en egentlig klassebevidsthed kræver, at arbejderklassen igen begynder at slås, og forstår sig selv som en handlende klasse. Derfor er det så vigtigt, at vi holder øje med de mindre strejker vi har set de seneste måneder, hvor tømrere, elektrikere og VVS'ere har vundet mindre konflikter mod arbejdsgiverne.

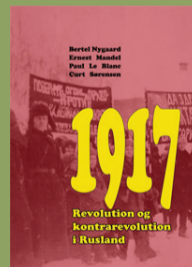
Vi ser den voksende klassesdeling af vores samfund – vi mangler at finde vores egen styrke. Det er udfordringen for bevidste arbejdere og socialister i dag.

Bøger til socialister og anti-kapitalister

Russia 1917 – Workers Revolution and the festival of the oppressed.

Teoretisk tidsskrift for det britiske Socialist Workers Party. Kan læses online på isj.org.uk
Af Dave Sherry. 140 kr.

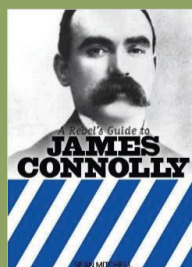
1917: Revolution og Kontrarevolution i Rusland

Med bidrag af blandt andet Paul le Blanc, Ernest Mandel og Curt Sørensen. 100 kr.

International Socialism 154

Teoretisk tidsskrift for det britiske Socialist Workers Party. Kan læses online på isj.org.uk
60 kr. – 224 sider

A Rebel's Guide to James Connolly

En kort og letlæst introduction. Der er også Rebel's Guides til Marx, Lenin, Luxemburg, Gramsci, Trotsky, Eleanor Marx, Malcolm X – samt til "Sexism and the System". Sean Mitchell
30 kr. – 58 sider

Check vores online-katalog med flere hundrede titler på modstand.org

Her står ISU

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand

Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik. Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarslere om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30’erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system. Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Skipper & Co. mellem modstand og tilpasning

Enhedslisten stemmer ofte som eneste parti i Folketinget imod racisme, krig og nedskæringer, men er ikke stedet at opbygge en revolutionær venstrefløj.

Af Lars Henrik Carlskov

13 sekunder. Det fyldte kampen uden for den parlamentariske arena i Enhedslistens politiske ordfører Pernille Skippers mere end 17 minutter lange årsmødetale for nylig: ”I onsdags, der så vi Velfærdsalliancen demonstrere for vores velfærd en gang til. Og til alle, der var med ude i hele landet, tusind tak, godt gået, det er en hamrende vigtig kamp”. Det var alt – men også symptomatisk.

For selv om der internt i partiet tales om at ”gå på to ben”, det parlamentariske og det udenomsparlamentariske, fylder arbejdet i Folketinget, byråd osv. i praksis suverænt mest. Bl.a. går hovedparten af budgettet til valgkamp og ansættelser på Christiansborg, ligesom partiets topfolk sjældent eller aldrig understreger behovet for at opbygge den folkelige modstand uden for Borgen. Det gælder også partiets materiale, der som regel blot opfordrer til at blive medlem og vælger.

Parlamentarisk fokus giver passive medlemmer

Resultatet er et overvældende flertal af ikke-aktive medlemmer. Og en del af de aktive er det kun i forbindelse med valgkampe. Mange medlemmer er gode aktivister i

andre sammenhænge, men dette sker uden fælles koordinering og strategi. Da dette arbejde sker som enkeltpersoner frem for som del af et politisk kollektiv, reduceres den samlede slagkraft kraftigt. I Enhedslisten findes der ganske vist også revolutionære socialister, men partiets venstrefløj er internt for uenig til organiseret samarbejde.

I stedet siver de revolutionære medlemmer ud af partiet enkeltvis. Samtidig forsøger partitoppen at undgå opstilling af revolutionære kandidater ved valg og, hvis det mislykkes, at underminere deres kandidatur. Nogle gange lykkes det de menige medlemmer på årsmøder at få nedstemt nogle af toppens forsøg på at dreje partiet i en mere ”ansvarlig” (læs: systembevarende) retning. Men når det virkelig gælder, som f.eks. spørgsmålet om Thorning-regeringens finanslove, sættes årsmødevedtagelser ud af kraft. Enhedslistens venstrefløj fører derfor en defensiv kamp for at bevare status quo – et parti, som i forvejen primært er en vælgerforening.

Systemskifte kræver anden type parti

De fleste henvisninger til revolution er udraderet fra principprogrammet, der understreger, at ”revolutionen” skal ske via en ”socialistisk grundlov” i Folketinget. På samme måde udlagde en af partiets strateger, finansordfører Pelle Dragsted, for nylig i et interview med magasinet RÆSON revolution som summen af en række reformer. Men al historisk

erfaring viser, at kapitalistklassen ved at tilbageholde investeringerne, indskrænke produktionen, kapitalflugt, spekulation mod valutaen og i sidste ende også væbnede kup, vil bekæmpe enhver demokratisk valgt regering, der for alvor udfordrer dens magt.

Derfor kan et systemskifte kun ske ved, at en socialistisk massebevægelse i en revolutionær situation erstatter Folketinget og resten af den kapitalistiske statsmagt med sine egne demokratiske organer baseret på f.eks. arbejdspladser, uddannelsessteder og i boligkvarterer. Enhedslisten kan derfor bedst beskrives som ”venstre-reformistisk” ligesom partier som Die Linke i Tyskland, SYRIZA i Grækenland og Podemos i Spanien. Dvs. til venstre for klassisk socialdemokratisme, men stadig baseret på strategien om en reformvej til socialismen.

Men da det er en blindgyde, vil det i længden føre til gradvis tilpasning til det eksisterende kapitalistiske system. Ikke mindst hvis Enhedslisten i fremtiden kommer til at administrere systemet som deltager i en parlamentarisk regering. Så selv om vi i Internationale Socialister ofte samarbejder med mange enkeltmedlemmer af Enhedslisten, er det ikke indenfor Listens rammer, at et kæmpende venstrefløjparti kan opbygges. Et revolutionært parti, hvis vigtigste kampplads ikke er Christiansborgs parlamentariske cirkus, men den daglige folkelige modstandskamp mod kapitalens angreb.

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede. Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Studiekreds bliver holdt på Amager. For tilmelding og mere info kontakt Sabina, 2988 4273.

29/6: Sommerafslutning med ISU
20/7: Studiekreds: Det Kommunistiske Manifest
27/7: Studiekreds: Det Kommunistiske Manifest
3/8: Studiekreds: Det Kommunistiske Manifest

Odense

Mødes hver torsdag kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

30/6: Sommerafslutning, kontakt os for tilmelding
3/8: Den internationale Klassekamp
10/8: Efterårets aktiviteter
17/8: Feminisme i dag
24/8: 100 år siden den russiske revolution: Kornilov-kuppet

IS/U Odense på Facebook: [facebook.com/groups/703272553037371/](https://www.facebook.com/groups/703272553037371/)

Socialistisk Arbejderavis: [facebook.com/SocialistiskArbejderAvis](https://www.facebook.com/SocialistiskArbejderAvis)
Internationale Socialister/ISU: [facebook.com/groups/intsoc/](https://www.facebook.com/groups/intsoc/)

Århus

Mødes hver anden tirsdag kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.

30/6: Sommergrill - kontakt os for tilmelding
1/8: Den revolutionære avis
15/8: Kan Corbyn levere/parlamentarisme vs. arbejdermagt
29/8: Marxistisk økonomi 1: Hvem skaber værdierne?
12/9: Marxistisk økonomi 2: Hvorfor kommer systemet i krise?

Hvem hersker egentlig over England?

Uddrag af artiklen er oversat fra **Socialist Worker nr. 2556, 30. maj 2017** i anledningen af det britiske valg den **8. juni 2017**.

Af Dave Sewell

Vi har hørt meget angående "vores demokrati" i løbet af valgkampen. Men nogle af de mest magtfulde poster og institutioner i landet er ikke kontrolleret af den demokratiske proces – og bliver det heller aldrig. De, som virkelig driver samfundet, har en massiv, koncentreret magt.

En kerne af kun 147 virksomheder kontrollerer 40 pct. af over 43.000 multinationale selskabers rigdom – og 727 kontrollerer 80 pct. af den. Chefer og direktører i én virksomhed sidder også i bestyrelsen af mange andre virksomheder. Og deres enorme rigdom giver dem enorm økonomisk magt og politisk indflydelse.

Vi har set glimt af denne magt i valgkampagnen. Fredag den 26. maj 2017 ramte værdien af pundet et lavpunkt sammenlignet med de to foregående måneder, efter meningsmålinger viste, at Labour var på vej til at indhente Theresa Mays forspring.

En mystisk institution har bestemt, at det konservative parti skal genvælges. Dette kan minde om markedets reaktion på sidste års EU-afstemning. Der var ikke mere eller

mindre rigdom i verden efter det resultat. Men folket havde stemt imod status quo og blev straffet med et valuta-løb, der pressede menneskers levestandard.

"Pundet" og "markedet" bliver beskrevet som naturkræfter eller humørsyge guder, hvis ønsker skal imødekommes for at undgå omfattende kriser.

Disse økonomiske kræfter reflekterer beslutninger, som bliver taget af ekstremt rige personer og investeringsbanker, som kontrollerer det meste af pengemængden i samfundet. De er en del af en kapitalistklasse og milliardærer, som ejer det meste af økonomien og som ikke er bange for at benytte deres magt.

Bosserne forsøger jævnlige at holde arbejdere og regeringen som gidsler. Bilfabrikanten Nissan truede sidste år med at nedlægge titusinder af arbejdspladser, hvis den ikke fik mere støtte fra regeringen.

Mediemogulen Rupert Murdoch kræver at ministre og opposition bejler til ham eller risikerer at møde hans vrede. Og problemet er ikke kun de rige. Den valgte regering er kun en lille del af en overvejende ikke-demokratisk valgt stat.

Uansvarliggjort

Tjenestemænd og dommere er beskrevet som "uafhængige". Det betyder i virkeligheden, at de ikke stilles til ansvar, selvom deres beslutninger kan have enorme kon-

sekvenser. Dommere kan ødelægge folks liv – fra kvinders ret til skilsmisse til de tusinder, som er fængslet for at være fattige.

Tjenestemænd har langt mere føling for, hvad der foregår i ministerierne end ministrene. Deres indflydelse gør dem til mål for lobbyisme, og de kan få højt betalte "stillinger" ved at tilbyde at bruge deres netværk på vegne af virksomheder.

Endelig er der de poster, som håndhæver statens magt og dets monopol på voldelig magt. England har i dag over 125.000 polititbetjente og et militær med 144.000 i aktivt personale. Og der er enorme fængsler, et grænsepolitistyret til at anholde, tilbageholde og deportere mennesker samt et netværk af private sikkerhedsfirmaer og entreprenører.

Disse er de rigide, hierarkiske institutioner, hvis struktur og ledelse er uberørt af valg.

De store politiske partier er vokset op i dette udemokratiske system. Alt for ofte er de enten en del af eliten eller desperate efter at være det. Når Labour-politikere oprigtigt har forsøgt at ændre systemet, er oddsene imod dem. Nogle forsøger at bruge dette som undskyldning for ikke at kæmpe.

Chok

Men kapitalismens tyranni kommer ikke som et chok for arbejdere. Det er noget, de fleste af os oplever som en del af vores

hverdag. Vi bliver nødt til at bruge det meste af vores tid og energi på arbejdspladser, der er ledet som i diktaturer.

Vores chefer bestemmer hvad der skal gøres og hvemder bliver hyret til det – og hvem der bliver fyret. Det er ikke en overraskelse at arbejdere føler foragt for demokratiet uden lyst til at udfordre eller knuse det. Men bossernes magt er ikke uanet.

Jernbane-ejer og milliardær, Richard Branson, fører ikke et eneste tog, tjekker billet eller vedligeholder skinnerne. Det gør ham og hans lige afhængige af de arbejdere, der bestrider disse job. Og de bliver de nødt til at give indrømmelser til de virkelige værdiskabere.

Bosserne overdriver ofte deres magt for at aflede eller afskrække modstand. Fabriksejere taler om at flytte produktion til udlandet, som var det let som ingenting. Men når alt kommer til alt er det ikke så let at flytte tungt maskineri, specialarbejdere, velfungerende forsyning eller adgang til markedet.

Bosserne er intet uden arbejdere – og ligeledes staten. Den eneste måde, hvorpå vi kan vinde et meningsfyldt demokrati, er at styrke arbejderes ret til at tage kontrol over vores samfund, hvilket kun kan gøres ved at give modstand til de ikke-demokratiske kræfter, der i virkeligheden hersker i England.

Protester i Marokko – Nej til undertrykkelse og fattigdom

I oktober blev en fiskehandler dræbt i en renovationsbil i forsøget på at redde sine konfiskerede handelsvare. Dette ledte til rækker af protester mod den Marokkanske regering, som udviklede sig til protester mod korruption og arbejdsløshed.

Af Sigurd Sejer Skov

I takt med at protesterne i regionen Rif har udviklet sig, har den marokkanske regering benyttet stærke midler, til at slå ned på oprøret. Bl.a. ved brug af tåregas og

fængsling af aktivist lederen Naser Zefzafi, som var aktiv under det arabiske forår, og fængsling af hundredvis af andre aktivister. Naser Zefzafi er anklaget af staten, for at udgøre en trussel mod den nationale sikkerhed.

De lokale autoriteter har estimeret deltagertallet af protesterne til at være på ca. 15.000, mens aktivister mener det tal er stærkt undervurderet. Protesten i hovedstaden Rabat søndag d. 11 juni havde hundredtundsindvis af deltagere.

Bevægelsens krav har udviklet sig gennem juni til at kræve flere penge til den

offentlige sektor, frigivelse af de politisk fanger, nedslag på korruption samt fuldt stop af militariseringen af Marokko.

Bevægelsen har klare paralleller til det de arabiske revolutioner, hvis udgangspunkt var den tunesiske gadehandler Mohamed Bouazizis selvmord, som fik folket i store dele af den mellemøstlige region til at rejse sig mod undertrykkelse og uretfærdighed.

Ligesom i de arabiske revolutioner har man kunne se øget solidaritet mellem forskellige religiøse og etniske befolkningsgrupper, samt en fremtrædende rolle for kvinderne i bevægelsen.

De store protester, hvis størrelse sjældent er set i Marokko, bliver ført an af det muslimske "Retfærdigheds- og spiritualitetsbevægelse," som ellers er ekskluderet fra alt officielt politisk liv. Bevægelsen kaldte til protester i hovedstaden Rabat mod regeringen, som de kaldte "Den herskende Mafia."

Bevægelsen tester regeringen, som er dannet på grundlag om stabilitet og økonomisk fremgang. Og bevægelsen har vores uforbeholdne solidaritet mod den undertrykkende regering.

SÆT X I KALENDEREN DEN 26. AUGUST, HVOR INTERNATIONALE SOCIALISTER HOLDER SOMMERTRÆF I UNGDOMSHUSET I ODENSE - PROGRAM KOMMER I SOCIALISTISK ARBEJDERAVIS #361

Millioner stemte for forandring og ydmygede de konservative

Valgresultatet var en ødelæggende katastrofe for de konservative og Theresa May, og en triumf for Jeremy Corbyn og Labour-partiet. Dette giver opmuntring til alle på venstrefløj og alle, der kæmper mod nedskæringer og racisme. Til alle, der ønskede at sparke de konservative ud og støtte Corbyn.

Af Socialist Workers Party (UK)

Labour-partiet opnåede den største stigning i opbakning under en valgkampagne i britisk valghistorie. Næsten alle meningsmålinger missede denne proces, de fleste af dem totalt.

Theresa May, der traf beslutningen om at afholde valget, begyndte med et forspring i meningsmålingerne på mere end 20 procent, bør gå af. Hun har ikke mandat til at blive. Hun skal tvinges ud; og der skal organiseres, så det sker. Der er allerede sket en del protester.

May udskev valget og forventede at nedtrampe al modstand - især Labour - og få et stort flertal. Hun havde stor opbakning fra næsten alle britiske medier. Efter sigende stormede Rupert Murdoch (mediemogul, der bl.a. ejer den britiske tabloid-avis The Sun) ud af The Times redaktionslokaler, hvor der ellers skulle afholdes sejrsmiddag for de konservative, da han så hvilke vej vinden blæste.

Mays illusion om at få et flertal på mere end 100 er smuldret. Hendes uklare kampagne, det katastrofale valgprogram centreret om demensskatten og hendes kyniske forsøg på at bruge terrorangrebene i Manchester og London, har ført til en ydmygende fiasko.

Dette er ikke en hævn fra "Remain"-vælgerne (dem som stemte imod Brexit), som nogle ellers har foreslået. Hvis det var tilfældet, ville De Liberale Demokrater have klaret sig meget bedre. Det handler om nedskæringer og den dybe vrede mod de rige.

De Konservative får det største antal pladser, men deres absolutte

flertal er væk. En ting er sikkert: hvilken som helst konservativ-regering ville være langt fra stærk og stabil. De forsøger at danne en regering med det højreorienterede 'Democratic Unionist Party', men det ville være en koalition af kaos.

Det er højst sandsynligt, at der inden årets udgang vil blive afholdt valg igen, da der ikke er en sikker koalition for nogen af partierne.

Der er bitre interne opgør blandt de konservative efter Mays opportunistiske træk gik galt. Tidligere finansminister George Osborne sagde: "Det er det værste, hun har gjort i sit liv". Flere i toppen af de konservative har allerede antydnet, at hun skal gå af.

Labour-partiet er gået frem over hele Storbritannien. Dette ville ikke være sket uden Labours radikale valgprogram og en masse-baseret, udadvendt kampagne ledet af Corbyn. Han havde ret, da han sagde "Politik er ændret, og den går ikke tilbage i den boks, den var før".

I en æra, hvor folk er fuldstændigt desillusionerede over den politiske elite og de neoliberalistiske nedskæringer, tilbød Corbyn håbet om reel forandring - og millioner reagerede på hans budskab.

Massemøder og politikker som beskatning af de rige, afskaffelse af studieafgifter (som er på 90.000 kr. pr. studieår), en mindsteløn på 100 kr. i timen og flere penge til det nationale sundhedsvæsen og uddannelse, skabte ægte entusiasme.

Der er en masse stemning mod nedskæringer, racisme og krig. Her var en, som sagde de ting folk tænkte. Det motiverede titusinder til at gå ud og aktivere folk til at stemme Labour og millioner til at stemme - især unge.

Labours højrefløj, der aldrig har accepteret Corbyn som leder, og som sagde han var ubrugelig, er blevet fuldstændig miskrediteret. Det vil sige, at en højrefløjs-leder kunne have gjort det endnu bedre.

Men, som Ed Miliband (tidligere Labour-leder) viste, virker uinspirerende budskaber ikke. Et folketingsmedlem fra Labours højrefløj,

John Woodcock, der havde sagt, at Labour var på vej til katastrofale nederlag, sagde efter valget "...jeg har ingen idé (om, hvad der foregår, red.) Jeg ved ikke, hvad der sker i britisk politik".

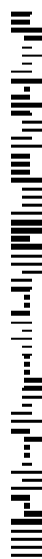
De forbavsende resultater omfattede også, at Labour vandt i Canterbury-kredsen, som de konservative ellers har vundet siden 1918! Den konservative boligminister, Gavin Barwell mistede sin Croydon-kred (Syd London). Ben Gummer, som udarbejdede de konservatives valgprogram, blev besejret i Ipswich-kredsen - og indenrigsministeren, Amber Rudd, overlevede kun lige i sin kreds.

Labour-partiet fik 41% af stemmerne. Det er langt flere end Labour fik i 2015 under Miliband, i 2010 under Gordon Brown eller i 2005 under Tony Blair. Det er det samme, som Blair fik i 2001. Blair-ismen er nu død, og Corbyns position i Labour-partiet kan ikke antastes.

Det indvandrer-fjendske højrefløjsparti UKIP (United Kingdom Independence Party) kollapsede. Paul Nuttall som inden da havde Boston- og Skegness-kredsen, fik 26 % af stemmerne, blev kun nr. tre og røg ud af det britiske parlament. De Liberale Demokrater har øget deres pladser i parlamentet, men deres tidligere leder Nick Clegg mistede hans plads. I Skotland er Scottish National Party stadig det største parti, men har mistet mange pladser til Labour, de konservative og de Liberale Demokrater.

Labour-partiets succes er vigtigere end et enkelt valgresultat. Valget viste, at Storbritannien ikke er et højrefløjs-land, helt i modsætning til hvad de fleste analytikere og politikere sagde efter EU-folkeafstemningen og Brexit. Tolv millioner har afvist de konservative og ligesindede. De skal mobiliseres på gaderne og på arbejdspladserne, fordi der stadig er en konservativ regering. Modstand skal styrkes og udvides.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

www.socialister.dk

